

Tác giả:
Nhài Biên Tiểu Liều

Quý
nghèo,
yêu
nhau
đi?

Team Góc đam mê

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14: Phiên Ngoại [Quỷ Nghèo]

Chương 1

DTV-EBOOK

Edit: Văn

Beta: Tam

Chuyện đầu tiên Trương Chiêu Ngưng làm mỗi sáng thức dậy không phải rời giường mà là xem thông báo trên điện thoại.

Mỗi sáng mở Taobao* đều nhận được tin nhắn của Trình Vân Lãng — ‘Tôi muốn nhờ bạn giúp [Lệnh tưới nước trang viên]’

**Một trang (ứng dụng) mua sắm của Trung Quốc*

“Tưới tưới tưới, mẹ nó chứ tôi tưới giúp cậu hai lần mà cậu không thèm trả tôi một lần nào, tưới con khỉ khô, tưới chết cậu luôn bây giờ!”

Trương Chiêu Ngưng không tưới giúp hẳn, phép tắc cơ bản phải là có qua có lại, cậu không muốn để ý đến người không có mắt nhìn như Trình Vân Lãng.

Nhắc tới Trình Vân Lãng là Trương Chiêu Ngưng lại tức một bụng.

Người này trông chả thanh tú như cái tên gì cả, Trình Vân Lãng trong mắt cậu là một tên to con thô kệch. Mỗi ngày không biết dưỡng da, quanh năm toàn lướt Taobao. Chưa hết, thỉnh thoảng còn dùng ‘ké’ mỹ phẩm dưỡng da của cậu nữa. Đám mỹ phẩm đó là sinh mạng của cậu đấy, nếu không phải không bắt được tại trận thì Trương Chiêu Ngưng đã sớm trở mặt với hắn rồi.

Từ khi kết bạn trên Alipay vì một đợt chuyển khoản tới giờ, mỗi ngày hắn đều đi trộm năng lượng của cậu, cứ sáng nào cũng 7 giờ 12 phút, không sai một giây.

Không biết có phải là vì IOS mượt hơn Android không mà cho dù cậu đã đặt chuông báo đúng 7 giờ 12 là vào, cuối cùng vẫn phát hiện Trình Vân Lăng trộm năng lượng đi mất.

Cậu tức tới nỗi phải dùng điểm thưởng để đổi khiên năng lượng thì mới sống yên ổn được mấy ngày.

Còn nữa, gà của hắn, mấy con gà trong trang viên của hắn ngày nào cũng qua chỗ cậu xin ăn. Mà gà của cậu vừa chạy sang trang viên của Trình Vân Lăng thì bị đập cho chạy ngược về, chưa ăn được hai miếng đã bị đập rồi. Trương Chiêu Ngưng nghi Trình Vân Lăng ghim mình!*

**Cả mớ ở trên đều nói về một trò kiểu game nông trại mini trong app thanh toán Alipay, giống như trong Momo có nuôi heo, vụ năng lượng với khiên thì có thể hình dung bằng game Heo đến rồi.*

Còn nữa, còn bên nông trại*!

**石碑农场: Một game nông trại bên Trung, tên nó như này chứ tui hông tìm được bản tiếng Việt.*

Cái game nông trại kia nữa, cũng bắt đầu từ lúc kết bạn bên Alipay thì hắn nhảy vào thông báo của cậu liên tục, mỗi ngày có thể nhìn thấy tám trăm cái tin, không phải là ‘Bạn bè Trình Vân Lăng đang rình nông trại của bạn’ thì là ‘Bạn bè Trình Vân Lăng đã trộm một túi thức ăn gia súc của bạn’.

Cái đệt mợ!

Mỗi ngày Trương Chiêu Ngưng đều nổi điên mấy trăm lần, nếu cậu là một cục đá thì cọ tới cọ lui một lát cũng đủ tóa lửa rồi.

Từ trước tới nay hai người bọn họ chỉ dính đến tiền bạc chứ chẳng động chạm gì nhau cả, ngoại trừ việc Trình Vân Lăng lén dùng mỹ phẩm dưỡng da của cậu.

Tiền thuê nhà, tiền điện nước mỗi tháng đều trả bằng Alipay, hai người chia đều trả.

Vì bình thường không giao tiếp gì nhiều, cũng chẳng tán gẫu nên bọn họ lười phải kết bạn Wechat nhau, có chuyện gì thì nói trên Alipay luôn cho rồi.

Buổi tối, như thường lệ Trương Chiêu Ngưng là người đầu tiên về đến nhà.

Cơm nước xong thì cậu về phòng ôm laptop xem phim hoạt hình không thể miêu tả.

‘Cộc cộc cộc’, ‘cộc cộc cộc’, Trương Chiêu Ngưng đeo tai nghe nên không nghe tiếng gõ cửa.

Trình Vân Lăng gõ suốt hai phút, thấy cửa không khóa thì tự động vào. Lúc hấn vào lại thấy Trương Chiêu Ngưng đeo một cái tai nghe hình tai mèo đang ôm laptop ngồi trên giường.

Hắn bước tới thò đầu nhìn, Trương Chiêu Ngưng đang xem hen thật.

Thấp kém, ấu trĩ, Trình Vân Lăng nghĩ. Bây giờ hắn đã không xem loại phim thế này nữa rồi, xem nam nữ thì có là gì, giỏi thì xem nam nam kìa.

“Khụ khụ” Hắn nắm tay giả vờ ho hai tiếng.

Trương Chiêu Ngưng phản ứng lại, tháo tai nghe quay đầu nhìn phía sau.

Là Trình Văn Lãng.

“Đờ phắc? Cậu vào đây làm gì?” Cậu gập laptop cái ‘bộp’.

“Tôi gõ cửa rất lâu mà cậu không mở.” Trình Văn Lãng thản nhiên nhìn cậu, “Vừa nãy cậu đang bận gì à?” Hắn tỏ vẻ tò mò.

“Cậu chưa thấy gì?” Trương Chiêu Ngưng không tin, nhú mày hỏi lại hắn.

“Tôi vừa mới vào, sao tôi biết cậu đang làm gì?” Trình Văn Lãng nhún vai.

“Không có gì.” Không thấy là được. “Giải quyết công việc thôi.”

Giả vờ đứng đắn, Trình Văn Lãng oán thăm.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Trương Chiêu Ngưng quay lại đối diện hắn, hai tay đặt trên đầu gối.

“Túi đựng rác hết rồi, phải mua thêm.”

Biết ngay mà, hể Trình Văn Lãng tìm cậu là không có chuyện gì tốt, không phải đòi nợ thì là mượn nợ.

Trương Chiêu Ngưng thề, lần sau cậu chuyển nhà tuyệt đối sẽ không tìm một tên trai thẳng gà mẹ như thế làm bạn cùng phòng. (*Văn: Anh đoán chính xác quá:v lần sau TVL đã là trai gay*)

“Chuyển rồi đấy.” Cậu đưa giao diện chuyển khoản cho Trình Văn Lãng xem.

Trình Văn Lãng xoay người, lúc đi tới cửa thì hắn bỗng quay lại, sờ mũi hỏi: “Cậu tải ở đâu thế?”

“Tải ... tải gì?” Biểu cảm Trương Chiêu Ngưng rạn nứt.

“Thì ...” Trình Vân Lãng chỉ laptop của cậu, “Cái ban này ấy.”

Bà mẹ, cái tên khốn kiếp này rõ ràng thấy rồi mà giả ngu.

Nếu hắn đã thấy thì Trương Chiêu Ngưng còn che giấu làm gì nữa, lớn già cả đầu rồi, cũng phải biết giải tỏa chứ. Cậu thản nhiên nói: “Mua.”

“Bao nhiêu?”

“Mười tệ 20gb.”

Trương Chiêu Ngưng đeo tai nghe lên, không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn nữa.

“À thì ... cho tôi ké tý được không?”

Ai dô, cái đm nhà cậu, không biết ngại luôn hả?

“Không.”

Trình Vân Lãng cũng đã nghĩ tới kết quả này.

“Tôi trả một nửa.”

Trương Chiêu Ngưng nghĩ một lúc, cũng được.

“Chuyển đi.” Lăn lộn mấy hiệp, Trương Chiêu Ngưng chiếm thế thượng phong.

Trình Vân Lãng lấy điện thoại di động ra nửa chừng, nói: “Chuyển bằng Wechat được không?”

“Lý do?” Trương Chiêu Ngưng chất vấn.

“Wechat tôi còn 5 tệ lẻ, rút tiền phải tốn phí*, tôi chuyển tiền lẻ cho cậu, đỡ tốn.”

**Khi rút tiền mặt từ Wechat có tính thêm phí.*

‘Keo kiệt!’ Trương Chiêu Ngưng nghĩ.

Nhưng cậu vẫn lười biếng móc điện thoại ra, chìa mã QR cho Trình Vân Lăng.

Từ đó, hai người ở chung nhà ba tháng trời, ngoại trừ Alipay và gặp mặt nói chuyện thì cuối cùng cũng có cách giao tiếp thứ ba — Wechat.

Chương 2

DTV-EBOOK

Edit: Văn

Beta: Tam

“Tôi đi lấy USB.” Trình Vân Lãng nói.

Trương Chiêu Ngưng vung tay, “Đi đi, đi đi.” Keo kiệt!

“Này.” Trình Vân Lãng trở lại đặt USB trước mặt cậu.

“Bộ này tôi xem rồi, không có cốt truyện gì, dở lắm.” Trình Vân Lãng chỉ màn hình nói với Trương Chiêu Ngưng.

Tay cầm USB của Trương Chiêu Ngưng khựng lại, cậu tròn tròn mắt, nói chuyện* không KY sống không nổi hay gì?

**Gốc là 杠精: Từ lóng chỉ những người hay chê bai, bắt bẻ sở thích của người khác để thể hiện.*

“Tôi thấy hay.”

Giọng điệu Trương Chiêu Ngưng khó chịu, ý trong lời quá rõ ràng.

Trình Vân Lãng lại không nhận ra được, nhấn mạnh: “Tôi nói cậu nghe, dở lắm, thật.”

Trương Chiêu Ngưng: “Tôi thích xem cái cậu cảm thấy dở đó, được không?”

Trình Văn Lãng rút tay về, sờ sống mũi không nói nữa, yên lặng chờ Trương Chiêu Ngưng chép phim cho mình.

“Phải rồi, còn chuyện này nữa.”

“Nói đi.” Trương Chiêu Ngưng mở file phim cop hết sang USB cho Trình Văn Lãng.

“Cậu có thể tưới nước cho tôi cái được không?” Trình Văn Lãng nói xong thì lấy điện thoại ra.

Ha hả ha hả, mọi người ra đây mà xem có một tên không biết xấu hổ này.

Trương Chiêu Ngưng dựa vào con gấu bông to trên giường, duỗi thẳng hai chân, ‘hừ’ một tiếng, tức đến nổi bật cười, nghiêng đầu nhìn hắn: “Sao cậu không tưới nước cho tôi?”

Trình Văn Lãng suy nghĩ một lúc, “Hồi trước tôi tưởng tưới nước cho người khác sẽ trừ tiền của mình, hôm nay mới biết không phải.”

Trương Chiêu Ngưng cạn lời. Dựa theo cách nghĩ của cậu thì lúc trước tôi tưới nước cho cậu hai lần là tự nhận nguy cơ bị trừ tiền chứ gì? Mẹ nó, cậu còn không thấy tôi nhân nghĩa biết bao nhiêu hả? Há, tôi tưới cho cậu thì được mà cậu tưới trả cho tôi thì không chứ gì? Biết làm người ghê á, hào phóng ghê á, không hề ích kỷ một chút nào luôn á.

“Không tưới.”

“Tại sao? Cậu cũng nhặt được vàng mà, tiện tay thì ...”

Đấy đấy đấy, lại đến rồi đấy, cảnh sát đạo đức hình người. Sao cậu không làm? Sao cậu không tiện tay giúp tôi? Tôi khinh này, cút hộ cái. Tôi còn lười nhắc đến chuyện cậu trộm thức ăn gia

súc với năng lượng của tôi đây, cậu ngon thì đưa mặt đây tôi và cho tỉnh!

“Phiền lắm. Không tươi.” Trương Chiêu Ngưng ngắt lời hắn.

Trình Vân Lãng sờ sống mũi theo quán tính để che giấu lúng túng khi bị từ chối, lẳng lặng thu điện thoại về.

“Àu.”

Trình Vân Lãng đứng, Trương Chiêu Ngưng ngồi, hai người im lặng.

Hai người biết nhau trên Weibo qua một đợt ghép đơn đặt hàng.

Lúc đó đang khuyến mãi lớn, cả hai người đều mua chần, Trương Chiêu Ngưng phụ trách nhận hàng, còn thêm ba người nữa, một trong đó là Trình Vân Lãng gà mẹ này.

Khi đặt hàng trên Taobao, Trình Vân Lãng thấy Trương Chiêu Ngưng ở cùng một thành phố với mình, hắn nói: “Chờ đến tôi thì tôi tự đi lấy, không cần gửi bưu điện đâu.” Nhìn xem, tiết kiệm được một mớ tiền.

Đến lúc nhận hàng, Trương Chiêu Ngưng gửi tin nhắn trên Taobao cho hắn. Trình Vân Lãng nói chủ nhật đến lấy.

Ngày hắn đến, Trương Chiêu Ngưng đang xem lướt mấy cái quảng cáo cho thuê nhà trên web, Trình Vân Lãng thấy thì hỏi: “Cậu muốn tìm phòng hả?”

Trương Chiêu Ngưng nói ‘ừ’.

Trình Vân Lãng vỗ tay một cái, “Vừa hay bạn cùng phòng của tôi vừa chuyển đi, nếu không thì cậu dọn qua đi.” Hắn lảm nhảm hoàn cảnh nhà, tiền thuê rồi chi phí điện nước cho cậu nghe.

Trương Chiêu Ngưng thấy cũng được, hơn nữa thoát nhìn Trình Vân Lãng cũng sạch sẽ, nhìn rất đàng hoàng, chắc sẽ không có ý đồ gì xấu.

Vì vậy đêm đó cậu theo Trình Vân Lãng đến xem nhà, sau đó thấy cũng được.

Hai phòng ngủ, một nhà vệ sinh, một phòng khách, được phết.

Thế nhưng cậu không thể ngờ tâm địa và tướng mạo của Trình Vân Lãng hoàn toàn không hề liên quan đến nhau!

Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, một tên keo kiệt thì trên mặt cũng sẽ không quang minh chính đại viết câu: ‘Tôi là người keo kiệt’.

Ngoại trừ keo kiệt và hay ‘ké’ đồ của Trương Chiêu Ngưng thì con người của Trình Vân Lãng không còn chỗ nào khác nữa để chê.

Vốn hai người ước định ba điều, mỗi người lau nhà một ngày, vậy mà Trương Chiêu Ngưng là một người không biết làm việc nhà, lau không sạch tý nào. Bên ngoài nhìn có vẻ ngăn nắp sạch sẽ, có thể soi ra được bóng người nhưng Trình Vân Lãng luôn có thể phát hiện được một, hai sợi tóc từ trong xó xỉnh nào đó, sau đó bắt bẻ cậu không lau cho đàng hoàng. Trình Vân Lãng nói với cậu mấy lần nhưng Trương Chiêu Ngưng không làm được thật.

“Cậu có chứng ưa sạch sẽ à?”

“Có chút xíu.”

“Tôi đã cố hết sức rồi, xin lỗi, tôi chỉ có thể làm được đến đây thôi.”

Trình Vân Lăng suy nghĩ một chút, nói: “VẬY sau này tôi lau nhà.”

Trình Vân Lăng khỏe mạnh mà.

Trương Chiêu Ngưng vui vẻ, quả nhiên, người đẹp trai đều rất đảm đang!

“Cậu đi đổ rác là được rồi.” Trình Vân Lăng nói.

Trương Chiêu Ngưng lập tức xẹp xuống, thôi, vậy cũng được, đổ rác không mệt lắm, cũng không thể không làm gì được.

“Xong rồi.” Trương Chiêu Ngưng rút USB ra đưa cho Trình Vân Lăng đứng bên giường.

Trình Vân Lăng nhận lấy, “Cảm ơn.”

Trương Chiêu Ngưng không trả lời, ôm laptop đặt lên đùi, dựa lưng vào đầu giường.

Trình Vân Lăng vừa đi, Trương Chiêu Ngưng lập tức sửa lại biệt danh của hắn trên Wechat và Alipay, đổi thành —— KK, tức là keo kiệt!

Chương 3

DTV-EBOOK

Edit: Vy

Beta: Tam

Về sau, Trình Vân Lãng bắt đầu chủ động tưới nước cho Trương Chiêu Ngưng. Trương Chiêu Ngưng cũng không phải người thù dai, nếu đối phương đã chủ động cầu hoà thì cậu cũng cần chẳng ra vẻ làm gì, tiện tay tưới lại cho hắn.

Một tối, cậu về khá muộn vì cơ quan bỗng có việc đột xuất, phải ở lại hơn một tiếng tới tận 11h mới về đến nhà.

Vừa đẩy cửa vào thì đã thấy Trình Vân Lãng cầm điện thoại ngồi trên sofa cười tủm tỉm.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Trình Vân Lãng mới ngóc đầu khỏi tiểu thuyết trên điện thoại: “Về rồi đấy à.”

Trương Chiêu Ngưng ‘ừ’ một tiếng rồi đặt hộp cơm chiên xuống bàn, vừa định tìm cái ghế thì Trình Vân Lãng đã gọi: “Cậu ngồi đi, tôi về phòng.”

Trương Chiêu Ngưng mệt đến nỗi không nhúc nhích được một ngón tay, cũng không rảnh khách khí gì với hắn, cậu ngồi hẳn xuống sofa, cảm giác như cả người đều liệt luôn rồi.

Không biết Trình Vân Lãng ở nhà làm gì, điện thoại trên bàn vẫn sáng. Trương Chiêu Ngưng vô tình lướt đến nội dung bên trong, tới lúc hắn cầm cái cốc từ trong phòng đi ra thì Trương Chiêu Ngưng mới hỏi: “Cậu vẫn đọc tiểu thuyết à?”

Trình Vân Lãng uống ngụm nước, “Không có việc gì làm nên đọc để giết thời gian thôi.”

“Cậu muốn uống nước không? Uống thì tôi rót cho một ly.”

Trương Chiêu Ngưng nhìn hộp cơm chiên khô khốc, bỗng thấy hơi khát.

“Ừ, cốc tôi để trên tủ đầu giường trong phòng đó.”

Nghे vậy, Trình Vân Lãng lê dép loẹt xoẹt vào phòng Trương Chiêu Ngưng lần thứ hai.

Phòng cậu rất ấm áp, tông màu hồng phấn hường như phòng bé gái vậy.

“Một vàng một hồng, cậu dùng cái nào?” Trình Vân Lãng đứng trong phòng lớn tiếng gọi ra.

“Hồng.” Cốc màu vàng cậu mang theo khi ra ngoài, màu hồng dùng ở nhà.

Trình Vân Lãng cầm cái cốc phấn hường ra ngoài rót nước cho cậu, Trương Chiêu Ngưng vẫn đang nhai miếng cơm trong miệng, nói năng ậm ờ không rõ: “Cậu đọc gì thế? Hay không?”

Trình Vân Lãng đặt chiếc cốc gần tay cậu rồi kéo cái thêm ghế tới ngồi đối diện.

“Tiểu thuyết lãng mạn thôi. Khá ổn, hài hước, đọc giảm stress cũng ok.”

“Giới thiệu cho tôi đi. App nào thế?”

“Trường Bội.”

“Ồ, Trường Bội” Trương Chiêu Ngưng bày vẻ đã hiểu, bấu môi một cái, “Già quá trời, hệ thống hở cái là đi công tác trên sao Hỏa, đi thì cứ đi nhưng để truyện lại cho tôi đi chứ.”

Trình Vân Lăng cười, “Tóm lại là cậu có muốn đọc không?”

“Có.”

“Tôi đọc cái này phải có vip mới được.”

“Nạp tiền là được rồi.”

“Cậu nạp rồi à?”

“Nạp rồi, tôi dùng lâu rồi mà.” Trương Chiêu Ngưng uống ngụm nước, nuốt miếng cơm đang nghẹn xuống, “Nhưng tôi còn acc phụ nè, tôi nhớ lần đầu nạp tiền sẽ được tặng một mảnh ngọc bội.”

“Ừa.”

Trình Vân Lăng nhanh trí nói: “Này, không thì chúng ta dùng chung một tài khoản đi? Tiết kiệm tiền.”

“Nhiều khi bất tiện lắm”

“Không đâu. Nạp đầu acc của cậu đi, tôi cũng không đọc nhiều đâu.”

“Vậy không phải cậu bị lỗ à?” Trương Chiêu Ngưng ngược mắt hỏi.

“Vậy chúng ta chia 4:6 đi, tôi bốn cậu sáu.”

Há, biết ngay mà. Trương Chiêu Ngưng oán thầm, đến ngày

phải trả phí mà không moi được tiền của cậu thì ông đây sẽ đổi thành họ Trình!

Trương Chiêu Ngưng gật đầu, “Được thôi.”

Trình Vân Lãng mở Alipay ra chuẩn bị chuyển khoản, hỏi: “Nạp bao nhiêu?”

“100?”

“Ok.”

Trình Vân Lãng chuyển ngay 40 tệ sang.

Chuyển khoản xong hắn mới hỏi: “Phải rồi, cho tôi xin số điện thoại của cậu đi? Đến giờ chúng ta vẫn chưa trao đổi số điện thoại nữa này?”

“Chẳng phải có Wechat rồi à?” Trương Chiêu Ngưng vẫn không ngẩng đầu, cậu đang đấu tranh với hạt gạo cuối cùng, kiểu gì cũng không thể gấp trúng nó.

“Hôm nay tôi muốn nhờ cậu giúp đưa hộ mấy thứ, gửi tin nhắn Wechat mà cậu không trả lời. Tôi thấy chúng ta nên trao đổi số điện thoại, nhiều khi Wechat không tiện.”

Cuối cùng Trương Chiêu Ngưng cũng có thể gấp hạt gạo kia ra, ôi trời, lại phiền phức rồi đây.

“157 ... 7948” Trương Chiêu Ngưng đọc số.

“Được rồi.”

Từ đó, bọn họ đã có cách liên lạc thứ tư.

Thế nhưng cái cách liên lạc này vô cùng đau đầu, một khi cho

phép app biết được danh bạ, nó sẽ gỡ vài trò lưu manh.

Cũng chính từ lúc này mà cơn ác mộng của Trương Chiêu Ngưng bắt đầu.

Chương 4

DTV-EBOOK

Edit: Vy

Beta: Tam

Từ khi kết bạn với nhau trên Wechat, tên quý Trình Vân Lãng này ngày nào cũng mời cậu chơi minigame.

Ban đầu mời cậu chơi cái gì mà pikachu, cờ caro, chém hoa quả. Trương Chiêu Ngưng nghĩ cái quái gì đây rồi cứ thế bấm vào.

Mới đầu không biết quy tắc, cậu bấm lung tung một hồi, mãi đến khi thua mới biết trò này còn tính cả thời gian. Từ đó Trương Chiêu Ngưng mới bắt đầu nghiêm túc chơi, nhưng mà Trình Vân Lãng lại quá siêu rồi, toàn thắng cậu.

Trương Chiêu Ngưng giận tím người, không chơi nữa.

Vốn cũng không sao, mãi tới tận hôm sau cậu kiểm tra mới phát hiện số xu bị hụt mất.

Đm? Taobao nuốt xu trong game của người chơi hả?

Lúc này, Trình Vân Lãng lại gửi link mini game qua, cậu nhấn vào lại mới thấy nó viết rõ là dùng xu để đặt cược. Cái tên Trình Vân Lãng ngốc nghếch này lại còn gửi loại cược cao nhất nữa, tiền cược tận 60 xu, người thua còn phải chia cho người thắng 30 xu ...

“Tôi biết ngay mà, Taobao không đến nỗi kiếm tiền từ người chơi minigame như thế. Thì ra là vì cậu, cái tên Trình Vân Lãng

lừa đảo keo kiệt này!” Trương Chiêu Ngưng giận tím người, nhưng đã nhấn vào thì không thể thoát ra được, thoát sẽ bị phán là thua đấy.

Cậu vừa chiến đấu kịch liệt với Trình Vân Lăng trong Taobao, vừa nhảy sang Wechat nhắn tin.

Trương Chiêu Ngưng nổi trận lôi đình: “Trình Vân Lăng, cậu lừa tiền à?”

Trình Vân Lăng: “? Chuyện gì?”

Trương Chiêu Ngưng: “Cậu còn hỏi chuyện gì? Cậu lừa một đồng xu của tôi như thế, trả lại đây!”

Trình Vân Lăng: “Đã đặt cược thì phải chịu thua, không được chơi đòi.”

Trương Chiêu Ngưng: “Mẹ nó chứ, tôi còn không biết cậu gửi cái quỷ gì nữa, vừa nhấn vào đã rớt hố rồi, hôm nay cậu không muốn trả cũng phải trả.”

Trình Vân Lăng nhượng bộ: “Xu trên này không thể trả được mà.”

Trương Chiêu Ngưng: “Tôi không quan tâm, cậu nhất định phải trả!”

Vừa rep lại tin nhắn trên Wechat, bên Taobao Trương Chiêu Ngưng lại thua nữa.

Cậu càng tức hơn.

Trình Vân Lăng suy nghĩ một lát mới trả lời cậu: “Vậy thế này đi, tôi sẽ cố ý thua cậu. Không thì cậu mãi mãi không lấy lại được số xu đã mất đâu.”

Lời này của Trình Vân Lãng vừa là sự thật, cũng vừa là khiêu khích.

Trương Chiêu Ngưng: Đệt mợ cậu, kỳ thị tôi không thắng được cậu à?

Cậu trả lời Trình Vân Lãng: “Được, nhấn link đi, không được đánh.” Chỉ cần có thể lấy lại số xu cậu đã vất vả tích góp thì mọi thứ đều không quan trọng!

Vì vậy, Trương Chiêu Ngưng gửi link cho Trình Vân Lãng hết lần này đến lần khác. Trình Vân Lãng nhấn vào từng cái một, hần nhìn hoa quả bị chém tan tác trên màn hình, để mặc Trương Chiêu Ngưng đánh mình toi bởi hoa lá.

“Gần đủ rồi chứ?” Trình Vân Lãng hỏi Trương Chiêu Ngưng.

Trương Chiêu Ngưng liếc nhìn số xu, đúng là đã gần đủ rồi.

Thế nhưng cậu còn phải đòi thêm phí tổn thương tinh thần chứ.

“Còn thiếu chút nữa, hai ván cuối cùng.”

Trình Vân Lãng liếc nhìn số xu —— 12597, rõ là đủ rồi, ngoài tiền đã thắng hần còn trả thêm mười mấy xu nữa.

Kết quả là Trương Chiêu Ngưng lại gửi link tới.

Trình Vân Lãng nhấn vào.

Trương Chiêu Ngưng đang chơi vui vẻ thì Trình Vân Lãng bỗng hành động.

Wechat, Trương Chiêu Ngưng: “???”

Trình Vân Lãng: “Rõ ràng là đủ rồi, tôi còn đưa cho cậu nhiều hơn mười mấy xu đó.”

Trương Chiêu Ngưng: “Tôi không thể lấy thêm chút phí tổn thất tinh thần à?”

Trình Vân Lãng: “Mười mấy xu mà còn chưa đủ sao? Nếu tôi tính không sai thì hẳn đã hơn 19 xu rồi.”

Trương Chiêu Ngưng: “...”

Trong lúc tranh chấp, Trương Chiêu Ngưng lại thua, hệ thống trừ tiền đặt cược và 30 xu nữa.

Trương Chiêu Ngưng ngồi phịch trên ghế, bất lực hỏi: “Đệt mợ, cậu không thể nhường tôi chút được à?”

Trình Vân Lãng: “Trên chiến trường không có tình cha con.”

Trương Chiêu Ngưng nổi khùng.

Keo kiệt, keo kiệt, keo kiệt hết sức!!! Cậu giận muốn đập bàn.

Chương 5

DTV-EBOOK

Edit: Chi

Beta: Tam

Trải qua trận chiến này, Trương Chiêu Ngưng hoàn toàn nhận rõ bộ mặt thật của Trình Vân Lăng, hẳn là một kẻ lừa đảo keo kiệt máu lạnh bất khả chiến bại, không biết xấu hổ, đồng thời là một người chơi game trên Taobao đẳng cấp.

Có một câu nói cậu muốn cho tất cả khán giả đang xem tiểu thuyết —— nhà ai keo kiệt nhất? Đệ nhất Trung Quốc Trình Vân Lăng.

Mấy ngày sau đó, sắc mặt Trương Chiêu Ngưng có thể xem là xấu.

Không gặp Trình Vân Lăng thì tốt, chỉ cần vừa ra khỏi phòng mà đụng phải hắn thì cậu chỉ hận không thể móc cặp mắt đen láy mỗi ngày đều nhìn cậu kia xuống. Còn tặng kèm một phần người khác muốn cũng không chiếm được, chỉ Trình Vân Lăng chuyên được hưởng —— một tiếng ‘hừ’ cao cấp xuất phát từ tận đáy lòng của Trương Chiêu Ngưng.

Trong tình huống bối rối như thế, Trình Vân Lăng thường cười ‘hề hề’, lấy nhu thắng cương, một nụ cười thật thà luôn hiện trên mặt khiến Trương Chiêu Ngưng tức giận đến nổi suýt chút nữa đã không nhận được đi lấy kim đâm cho hắn một trận như Dung ma ma ấy.

“Này nhé, tức chết người đấy, cậu không biết đâu, cái tên cùng

phòng với tôi ...” Trương Chiêu Ngưng uống một hớp rượu trái cây, “Chao ôi ——” trên mặt toàn vẻ ghét bỏ, “Chắc chắc chắc ...” Cậu lắc đầu liên tục.

Ngày hôm nay là thứ bảy, là ngày Trương Chiêu Ngưng đi chơi như thường lệ.

Ngồi đối diện với cậu, người đang uống từng ngụm rượu là cô bạn thân Chu Khởi Thanh.

“Lại làm sao?” Chu Khởi Thanh hỏi.

“Một lời khó nói hết.”

“Lại bầy cậu hả?”

“Không chỉ là bầy tôi đâu.”

“Còn làm được gì nữa à?”

“Cậu ta, một tên đẹp trai hơn bình thường chút xíu mà thôi. Rõ ràng là tôi đã sắp không đội trời chung với cậu ta rồi mà cậu ta còn không thấy ngại cười với tôi. Cậu ta tưởng mình đẹp trai, cười một cái thì tôi sẽ bỏ qua hả? Thấy được không?” Trương Chiêu Ngưng dùng sức vỗ bàn một cái, “Cậu thấy được không? Cậu ta tưởng là cậu ta đẹp trai rồi cười một cái thì tôi sẽ tha thứ cho cậu ta hả?”

“Cậu có tha không?” Chu Khởi Thanh cắn miệng ly, cười hỏi.

“Tôi là loại người không biết gì khác ngoài nhìn mặt thôi sao?”

“Hả?” Chu Khởi Thanh hơi nhướn mày, nghi ngờ vô cùng hỏi.

“Nhầm, tôi là người chỉ biết nhìn mặt thôi hả?”

“Chắc vậy.” Chu Khởi Thanh gật đầu.

“Tôi đã nói với cậu rằng nếu tôi là một kẻ chỉ nhìn mặt thì tôi đã tha thứ cho cậu ta từ lâu rồi, sao lại để tới giờ mà cậu ta vẫn còn ở trong lãnh cung của tôi chứ?”

“Có thể là vì tình yêu.”

“Không phải. Bởi vì tôi có nguyên tắc.”

“Nguyên tắc? Cậu ta chưa đủ đẹp trai à?”

“Không, bởi vì tôi sẽ tổng hợp khuôn mặt và thương tích cậu ta gây ra cho tôi rồi mới chấm điểm.”

“Là sao?”

“Vế trước là tử số, vế sau là mẫu số. Nếu như điểm lớn hơn 1, được, chúng ta có thể nghĩ một chút đến việc fall in love. Nếu như nhỏ hơn 1, được, tôi muốn trước khi say goodbye với cậu thì put back những tổn thương mà cậu đã gây ra cho tôi. Nó easy như thế đấy. Đây là principle của tôi.”

“...”

“Mà vị bạn cùng phòng của tôi, vừa đúng 0.99.”

“Tại sao? Lần trước tôi giúp cậu dọn nhà có gặp cậu ta, tôi nhớ cậu ta cũng rất tuấn tú.”

“Tuy rằng phần tử số lớn, nhưng phần mẫu số cũng không nhỏ.”

“...”

“Cho nên mới nói tôi cũng không phải người chỉ nhìn mặt thôi.”

“... Cậu đúng là có nguyên tắc mười năm như một mà ...”

“Cứ cho là vậy đi.”

Nhìn cậu muốn oanh liệt mà uống một hơi cạn sạch, Chu Khởi Thanh bỗng cầm ly rượu, “Đừng uống nữa ông nội của tôi ơi, tử lượng cậu như nào mà cậu cũng không tự biết à?”

“Rượu trái cây thôi mà, không say được.”

“Rượu trái cây cũng là rượu.” Chu Khởi Thanh nắm ly rượu không chịu buông tay, giằng co với cậu, “Cậu mà ngủ mất là tôi không đỡ được đâu.”

Cậu cúi đầu thở dài một hơi, lúc ngẩng đầu lên đã là biểu cảm bị thương sắp chết đến nơi, “Tiểu Chu, cậu để tôi uống cạn chén ‘canh Vong Tình’ này đi, e rằng ... e rằng chỉ có uống nó thì tôi mới có thể quên được hẳn.” Vừa dứt lời, chân mày nhíu chặt, điềm đăm đáng yêu.

Cho dù biết là giả bộ thì Chu Khởi Thanh cũng không chịu nổi bộ dạng đau đớn vì tình đáng thương của cậu, cô nàng bất đắc dĩ buông tay, nói: “Ài, tùy cậu tùy cậu tùy cậu, uống uống uống, không về được thì cậu ngủ ngoài đường.”

Cô nàng vừa buông tay thì sắc mặt Trương Chiêu Ngưng bỗng thay đổi, cắn răng nghiêng lợi: “Quên cái tên keo kiệt mỗi ngày đều lừa tôi đấy.”

Sau đó rót đầy một ly, cầm phần sục sôi uống một hơi cạn sạch.

“Xử xong ly rượu này, để cậu ta làm con cún của tôi!” Ly rượu bị đặt trên bàn, phát ra tiếng vang dội.”

“Nhẹ thôi, ai da, ông nội ơi cậu từ từ thôi.” Chu Khởi Thanh đau lòng sờ cái ly, “Hồng phải bồi thường đó.”

Trương Chiêu Ngưng cầm chai rượu rót đầy một ly.

Ngay lúc cậu định nói tiếp, Chu Khởi Thanh bỗng nhiên nhận ra điều quan trọng trong câu nói vừa rồi của cậu, “Làm cún của cậu? Ý là sao? Cậu muốn ...”

“Đúng vậy, làm con cún theo đuôi tôi*! Hận cậu ta thì dụ dỗ cậu ta rồi sau đó bỏ rơi cậu ta!”

**Thiểm cẩu (舔狗): Từ để chỉ một người yêu đơn phương người khác, bất chấp tất cả để theo đuổi người nọ, thậm chí có thể vứt bỏ cả thể diện, tôn nghiêm.*

Chu Khởi Thanh che miệng ngạc nhiên, “Chẳng lẽ cậu ... Muốn lấy thân báo đáp?”

“Cậu ta xứng sao? Một tên lừa đảo như cậu ta xứng có vợ sao? Cậu ta không xứng! Tôi chỉ muốn trả thù!” Trương Chiêu Ngưng tức giận, nói tới nổi nước bọt bay tung tóe.

“Cậu trả thù cậu ta thế nào được? Cậu lùn hơn cậu ta cả một cái đầu đấy, tôi thấy hai người làm người yêu thì vừa hợp. Làm kẻ thù, tôi sợ cậu đánh không lại cậu ta, cậu ta cao to thế cơ mà.”

“Cậu là bạn ai thế hả? Sao lại nghiêng sang bên đấy thế?”

“Tôi nói thật mà, cậu không đánh lại cậu ta. Nhưng mà ...” Chu Khởi Thanh nháy mắt, nở một nụ cười xấu xa.

“Đừng câu giờ, có gì thì nói thẳng.”

“Đánh nhau trên giường gì đó biết đâu cậu thắng. Cậu ta như ...” Dứt lời, cậu ta dựng thẳng một ngón trỏ đưa tới trước mặt Trương Chiêu Ngưng.

“Đệt! Ai mà thêm!”

“Vào cái thời đại thiếu thốn này thì cậu đừng có kỳ kèo nữa. Nếu cậu ta là 1 thì tốt, nếu không phải thì cậu tự đi mà bồi thường cho người ta. Yêu phải thẳng nam thì cậu chờ đấm ngực dậm chân vì tức đi.”

Trương Chiêu Ngưng hoàn toàn đắm chìm trong sự bất bình, sao tên keo kiệt đó lại có thể là 1 được? Một tên vắt cổ chày ra nước như hấn không xứng có vợ luôn ấy. Thử hỏi có ai có thể chịu đựng được một tên keo kiệt bới cho mình hai bát cơm mà còn muốn đếm xem mình ăn bao nhiêu hạt gạo làm chồng chứ? Nobody. Cho nên hấn không xứng có vợ đâu.

Cả buổi sau, cậu lại nói: “Mẹ bà, cậu nói đúng là ...” Tàn nhẩn vồ lên đùi, “Có lý gần chết!”

“Chứ gì nữa? Nên cậu nhịn chút đi, cố nước giếng không phạm nước sông.”

“Là cậu ta muốn chọc tôi, lừa tôi.”

“Vậy thì cậu cứ cầm chắc nguyên tắc ba không đi, không biết, không được, không cần.”

“Được thôi, chia ranh giới rõ ràng với cậu ta, cũng không câu dẫn hay trả thù gì cậu ta cả, tự tìm chồng, để yên cho tên keo kiệt đẩy độc thân đi thôi!”

Mặt Trương Chiêu Ngưng vẫn còn xanh như cũ, cậu ngửa cổ rót ly rượu trái cây cuối cùng vào miệng.

“Thôi không nói tới cậu ta nữa. Nói về cậu đi, gần đây sao rồi?”

“Tôi vẫn ổn.”

“VẬY NÓI CHUYỆN KHÁC.”

“ĐƯỢC THÔI.”

Hai người tán gẫu một lát, Trương Chiêu Ngưng bỗng nhìn cô nàng, miệng nói: “Tôi sắp ——”

Chu Khởi Thanh: “HẢ?”

“NGẮT.” Nói xong thì nằm sấp xuống bàn.

“MỊA NÓ!” Chu Khởi Thanh vỗ bàn một cái.

“ÔNG NỘI CỦA TÔI ƠI, TÔI KHÔNG THA NỔI CẬU ĐI ĐÂU.” Cô nàng đỡ eo Trương Chiêu Ngưng xoay hai, ba vòng, cuối cùng đành mò túi Trương Chiêu Ngưng, nắm ngón tay cậu mở khóa điện thoại.

“SAO MÀ KHÔNG CÓ SỐ BẠN CÙNG PHÒNG THẾ?” Cô nàng lướt hết danh bạ của Trương Chiêu Ngưng cũng không tìm được chữ ‘Bạn cùng phòng’, tất cả mọi người đều có để tên đâu ra đấy, chỉ có một người ghi chú là “KK”.

“KEO KIẾT, KEO KIẾT ...” Cô nàng lẩm bẩm hai tiếng, hình như Trương Chiêu Ngưng hay gọi bạn cùng phòng của cậu ta là keo kiệt, không phải là cái tên này chứ?

Thôi, có còn hơn không, gọi điện thoại hỏi là biết.

“ALO XIN CHÀO.” Trình Vân Lăng đang ngồi ở phòng khách xem ti vi.

“CHO HỎI, CẬU LÀ BẠN CÙNG PHÒNG CỦA TRƯƠNG CHIÊU NGƯNG ĐÚNG KHÔNG?”

“ĐÚNG VẬY, CẬU TA LÀM SAO THẾ?”

“Cậu ấy uống say, tôi là bạn cậu ấy, tên Chu Khởi Thanh, một mình tôi không thể đưa cậu ấy về được. Bây giờ cậu có bạn gì không?”

Nghe đối phương nói Trương Chiêu Ngưng say rồi, Trình Vân Lăng lập tức gạt qua giao diện video, “Bình tĩnh. Các cậu ở đâu?”

Sau đó mang dép lê, xách áo khoác vội vàng đi ra ngoài.

Lúc Trình Vân Lăng chạy đến, Trương Chiêu Ngưng đang gục xuống bàn ngủ say như chết.

Chu Khởi Thanh nói: “Ngại quá, làm phiền cậu.”

“Không có gì, tôi đang rảnh.”

Chu Khởi Thanh cười xin lỗi.

Trình Vân Lăng kéo một cánh tay của Trương Chiêu Ngưng vắt lên cổ mình định đỡ cậu đứng lên, ai ngờ trên tivi toàn diễn thôi, một tên đã ngủ say như chết thì sức lực ở đâu ra chứ? Chả có tí tri giác nào luôn.

Cậu bây giờ như chó ghê ấy, không đứng lên được.

Trình Vân Lăng nhìn Chu Khởi Thanh.

Hai người không nói gì, im lặng vài giây.

Chu Khởi Thanh xoa trán, hỏi: “Không thì ... công đi?”

Trình Vân Lăng không trả lời nhưng vẫn thầm chịu đựng, ngồi xồm xuống.

Ai mà ngờ đầu cái tên này vẫn luôn ngửa ra sau, như con chim ngẩng đầu nhìn lên trời ấy, Chu Khởi Thanh cứ phải chạy bước

nhỏ theo nhấn đầu cậu ta lại.

Trình Vân Lãng thấy cô nàng thở hồng hộc cũng không đành lòng, vừa lên cầu thang thì đặt Trương Chiêu Ngưng trên bồn hoa để chỉnh lại.

Chu Khởi Thanh hoang mang nhìn hấn: “Sao thế?”

Trình Vân Lãng: “Để tôi ôm cho tiện, nhìn cô mệt quá.”

Chu Khởi Thanh ngẩn ngơ dừng hai giây, Trình Vân Lãng đã thoải mái ôm người lên, một tay đỡ cổ một tay đỡ đầu gối.

Chu Khởi Thanh hô lên vì giật mình, trai thẳng bây giờ không biết giữ khoảng cách ghê á! Man như này đúng là muốn xé rách bầu trời gay luôn á! May mà tên gay kia ngủ như heo rồi.

Quả nhiên, trai thẳng là độc được, mãnh như hổ dữ!

Cô nàng cảm khái một khoảnh khắc, trong đầu đang nghĩ đến lúc Trương Chiêu Ngưng biết được mình bị tên bạn cùng phòng trai thẳng mà mình ghét nhất ôm. Cậu ta trình liệt như thế nhất định sẽ không cho phép bản thân tiếp xúc với kẻ đáng ghét nọ, không, nhất định sẽ uống thuốc độc tự sát mất.

Chương 6

DTV-EBOOK

Edit: Chi

Beta: Tam

Lúc đứng ven đường chờ xe, Trình Vân Lãng nhờ Chu Khởi Thanh lấy áo khoác hắn mang đến đắp trên mặt Trương Chiêu Ngưng, Chu Khởi Thanh nghe theo. Trương Chiêu Ngưng cảm giác trên mặt có cái thứ gì cọ xát khó chịu, đưa tay thử túm lấy, túm được là muốn vứt, may mà Chu Khởi Thanh nhanh tay giành lại.

Trình Vân Lãng nói: “Để tôi đưa cô về trước, cô con gái về một mình không ổn đâu, cô về nhà rồi tôi đưa cậu ta về.”

Chu Khởi Thanh liếc nhìn Trương Chiêu Ngưng bị che đầu còn không chịu yên, “Cậu ... Ổn không? Cậu ấy uống say thì hơi bị ảm ỉ.”

“Không sao, tôi ổn.”

Chu Khởi Thanh nghĩ lại ghi thêm thù rồi, nhưng mà dù sao Trình Vân Lãng cũng không đến nổi bùng Trương Chiêu Ngưng đi bán, chắc không sao đâu.

Chờ xe tới, Trình Vân Lãng ôm Trương Chiêu Ngưng ngồi ghế sau, Chu Khởi Thanh ngồi ghế phụ lái.

Đưa cô nàng về đến nhà, Trình Vân Lãng mới kêu tài xế quay xe lại, đưa hai người về đến nhà thuê của hắn và Trương Chiêu Ngưng.

Trương Chiêu Ngưng ngửa mặt nằm ở ghế sau, cuộn chân lại nằm gối đầu lên đùi Trình Vân Lăng.

Có thể là vì lúc này đang ngủ say, hết lần này đến lần khác muốn xoay người mà cứ bị Trình Vân Lăng xoay lại, cậu tức giận phì phò mấy hơi, nhưng quá hai giây là yên lặng lại.

Đền nhà, Trình Vân Lăng đặt cậu lên giường, hai chân vắt vẻo bên mép giường.

Trong lúc mê mang, Trương Chiêu Ngưng hé mắt thấy trước mặt mình có một cái bóng người mơ hồ lắc lư.

Một giây sau, cậu cảm thấy có người động vào chân mình.

Trộm giày chứ gì? Cậu nhấc chân cái ‘vèo’, ‘kẻ trộm giày’ lập tức với không tới.

Trình Vân Lăng tóm hụt thì đứng dậy nắm chân cậu giơ lên cao.

Trương Chiêu Ngưng mơ màng thấy ‘kẻ trộm giày’ đứng lên muốn gỡ giày mình ra.

Cậu ‘vèo’ đưa chân sang trái, hé, tóm không được nè he.

Trình Vân Lăng nghi cậu cố ý, liếc cậu một cái thì phát hiện mắt cậu đang hé mở, thì ra là tỉnh rồi.

Trình Vân Lăng chống nạnh, ung dung nhìn cậu, nói: “Tỉnh rồi thì tự cởi đi.”

Cởi? Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, ý thức không rõ lắm, cậu chỉ nghe được một chữ này. Trương Chiêu Ngưng sững sờ, không phải cướp tiền? Cướp sắc hả?

Trương Chiêu Ngưng: “% ¥ × @ £ δ r ∞ ...”

“Gì?” Trình Văn Lãng nghe không rõ, cũng chả hiểu nổi cậu đang nói gì.

“% ¥ × @ £ δ r ∞ ...” Trương Chiêu Ngưng dùng giọng tự cho là rất lớn nói, giờ trong đầu cậu cảm thấy mình như đang hò hét ấy.

Thật ra thì không, Trình Văn Lãng nghe vẫn thấy giọng nhỏ hơn muỗi kêu chút xíu thôi.

Hết cách, hắn không thể làm gì khác hơn là kể tai bên miệng Trương Chiêu Ngưng.

Hắn chờ mười mấy giây cũng không nghe Trương Chiêu Ngưng nói gì.

Quay đầu nhìn lại, người ta đang ngủ.

Hắn cười cười, ngồi xổm xuống cởi giày cho cậu.

Hơn hai giờ sáng, Trình Văn Lãng đi WC.

Bỗng nghe thấy tiếng máy điều hòa đặt bên ngoài đang vang lên. Hắn cho là nghe lầm nên kể sát tai trên tường nghe kỹ lại, không sai.

Bây giờ là tháng sáu, phương bắc mặc dù có hơi nóng, nhưng không đến mức cần phải bật máy điều hòa. Có lúc tối ra khỏi nhà còn phải mặc áo khoác mỏng.

Càng nghe càng giống như tiếng điều hòa bên phòng Trương Chiêu Ngưng đang vang lên.

Chỗ mà bọn họ ở chỉ có phòng Trương Chiêu Ngưng có máy điều hoà.

Trình Vân Lãng quyết định đi xem thử.

Vừa đẩy cửa một cái, một luồng hơi lạnh ập tới. Trương Chiêu Ngưng đang nằm giang tay giang chân ra, chặn trước khi đi ngủ Trình Vân Lãng đập cho cậu bị vút hết xuống đất.

Quả nhiên là cậu, lúc này trong tay Trương Chiêu Ngưng còn đang nắm ‘chứng cứ phạm tội’ —— điều khiển từ xa của máy điều hòa.

Trình Vân Lãng hơi bức, tháng sáu mà mở điều hòa?

Hắn bước tới muốn rút điều khiển từ xa ra, ai mà ngờ Trương Chiêu Ngưng nắm rất chặt, hắn càng dùng sức rút ra thì cậu nắm càng chặt.

Trình Vân Lãng vỗ nhẹ lên mặt cậu, “Này, tháng sáu mà mở điều hòa làm gì? Đưa điều khiển từ xa cho tôi, tắt đi.”

Trương Chiêu Ngưng xoay người theo bản năng, lăm bằm: “Làm gì đấy? Đáng ghét.”

Trình Vân Lãng đứng nhìn cậu một hồi, ngồi xổm xuống ôm chân đập lên mặt cậu.

“Làm gì đấy?” Chặn chặn hô hấp của cậu làm cậu tỉnh lại, tức giận gào lên, trong mắt đều là lửa giận không thể che giấu.

“Tắt điều hòa đi. Cậu không có sự đồng ý của tôi không được tự ý mở điều hòa.” Trình Vân Lãng khẳng khẳng nhìn cậu.

Trương Chiêu Ngưng vốn có chứng khó chịu khi rời giường, lúc này bị làm tỉnh thì càng khó chịu hơn. Chỉ mới vừa mở mắt đã phải đối diện với một gốc cây vô cảm, cậu càng tức giận hơn.

Nhắm mắt bình tĩnh mười mấy giây, cuối cùng cũng tỉnh táo lại được.

Cậu kiểm chế sự tức giận, cố gắng bình tĩnh nói với Trình Vân Lăng: “Tôi thấy nóng, có thể mở máy điều hòa, bây giờ thương lượng với cậu được không?”

Trình Vân Lăng nhìn vẻ mặt tức giận nhẫn nhin của cậu, có lý có chứng nói: “Một, bây giờ là tháng sáu, chưa nóng lắm ...”

“Tôi nóng, tôi nóng, tôi nóng!” Trương Chiêu Ngưng như phát điên ngắt lời. Cũng lại là chuyện tiền nong, ngày nào cũng làm bà làm bầm.

Trương Chiêu Ngưng nói tiếp: “Không mở điều hòa thì sao mà ngủ? Cậu nói xem, tôi đang nóng, nóng lắm.”

Trình Vân Lăng tựa vào cửa không nói lời nào, hẩn nhìn cậu một lúc rồi đi ra ngoài, lúc trở lại thì trên tay cầm theo một chậu nước lạnh, trên cánh tay còn vắt một cái khăn lông.

Trương Chiêu Ngưng chớp mắt tắt đài.

“Cậu muốn làm gì? Tôi tự biết tắm.”

Trình Vân Lăng không thèm nhìn cậu, bước tới giành điều khiển tắt điều hòa.

“Đứng dậy.”

Trương Chiêu Ngưng nghe theo đứng đối diện Trình Vân Lăng.

“Cậu đừng nhúc nhích, tôi tự biết tắm.” Nói xong thì cảnh giác ôm tay, Trình Vân Lăng sẽ không cưỡng ép chứ?

Trình Vân Lăng bung chậu nước đến bên giường.

Trương Chiêu Ngưng: “Tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ mở điều hòa nữa.”

Nói rồi, cậu co rúm lại lùi ra sau.

Trình Vân Lãng lại nhắc chân lên, vút khăn treo trên cánh tay vào chậu nước, thấm rồi vắt một cái, sau đó bắt đầu lau tấm chiếu trên giường Trương Chiêu Ngưng từ đầu đến đuôi.

Đến đây thì không khí ngọt ngào bắt đầu lan tràn, Trương Chiêu Ngưng bỗng ngượng ngùng.

Cậu đứng ở bên tường không biết nên nói gì.

Lau xong, Trình Vân Lãng nói với cậu: “Hai ngày nay mở máy điều hòa thì hơi sớm, cậu sợ nóng thì lau chiếu một lúc là mát thôi.”

Trương Chiêu Ngưng không ngờ Trình Vân Lãng vì muốn tiết kiệm tiền điện lại có thể nghĩ ra được một cách cũ như thế, quả nhiên là keo như kẹo kéo.

Vì thế Trương Chiêu Ngưng bị ép mỗi đêm đều phải lau chiếu, vì Trình Vân Lãng nói bây giờ không được mở điều hòa, quá sớm.

Đợi đến khi hè nóng không chịu nổi mới được mở, lúc ấy Trình Vân Lãng cũng phải quạt, buổi tối ngủ dưới sàn ở phòng mình.

Trương Chiêu Ngưng bỗng muốn rời khỏi cái tên gà mẹ này, phiền quá.

Chương 7

DTV-EBOOK

Edit: Nghi

Beta: Tam

Chớp mắt một cái mà đợt sale lớn trong năm đã đến, lại đến lúc gom đồ sẵn sale rồi.

Trình Vân Lăng gửi tin nhắn bên Wechat cho cậu: “Đợt sale sắp bắt đầu rồi, hợp tác không?”

Trương Chiêu Ngưng cũng không tự cao nữa, đúng là cậu cũng muốn mua rất nhiều thứ.

“Được thôi.”

Vì vậy, hai người ăn ý tạm thời gác lại ân oán.

Buổi tối thứ sáu, hai người binh lính sắp ra chiến trường chỉ vào máy tính trên bàn đọc sách của Trương Chiêu Ngưng, thảo luận vô cùng nhiệt liệt, dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Cái này, kem dưỡng của tôi.” Trương Chiêu Ngưng chỉ vào bảng Excel của mình, “Nếu giành được cái voucher 399 – 200*, đặt trước một phút, hai cái giảm 75%, thêm mã giảm giá 400 – 40 nữa, cậu chia đôi ra xem được bao nhiêu.”

**Đặt hàng quá 399 tệ thì giảm 200 tệ.*

Trình Vân Lăng tính xoèn xoẹt ra giấy.

“Còn cái này nữa, nếu đặt kem dưỡng chung với giày của cậu thì vừa đúng vượt giá chiết khấu, cậu tính lại xem.”

Trình Vân Lăng nghe lời tính ra.

“Chiến tuyến năm nay kéo hơi dài đấy, hai mươi ngày, chúng ta phải tỉnh táo, tuyệt đối không thể buông tha mấy cái voucher cần dùng.” Trương Chiêu Ngưng nghiêm túc nói.

“Cùng canh chừng đi.” Trình Vân Lăng ngẩng đầu nói từ trong một đồng biểu thức số học.

Trương Chiêu Ngưng cắn nắp bút: “Để tôi nghĩ đã.”

“Hết mực rồi.” Trình Vân Lăng vẩy bút trong tay, “Đưa bút cậu cho tôi mượn tí.” Nói xong thì cầm luôn cây bút trong miệng Trương Chiêu Ngưng ra.

“A —— va phải răng tôi rồi này.” Trương Chiêu Ngưng xoa môi.

“Hờ hờ, xin lỗi.” Trình Vân Lăng xin lỗi hời hợt.

“VẬY thì thay phiên đi, cậu rảnh cậu canh, tôi rảnh tôi canh. Cũng không thể chỉ tập trung vào việc này được.”

Trình Vân Lăng suy nghĩ một lúc: “Cũng được.”

Hai người đều có kinh nghiệm săn sale cả.

Bởi vậy đợt sale lớn năm nay vừa mới bắt đầu thì hai người đã cướp được một đồng voucher ngon lành càn đào rồi.

Vì đợt sale lần này, mấy cửa hàng cũng bắt đầu quảng cáo nhiều hơn, ví dụ như cái tiệm bán ốp điện thoại nào đấy.

“Muốn mua ốp lưng không?” Trương Chiêu Ngưng phát hiện

một cửa hàng bán ốp điện thoại, vừa bán của android vừa bán của iphone, bán thập cẩm như thế khó tìm lắm. Mà nguyên nhân cậu hỏi Trình Văn Lãng xem có muốn mua ốp không cũng không phải vì tốt bụng hay thân thiết gì, chỉ muốn gom đơn hàng thôi.

“Cả tiệm mua ba tặng một, chơi không?” Trương Chiêu Ngưng mở giao diện của tiệm ra cho Trình Văn Lãng xem.

“Để tôi xem chút đã.” Trình Văn Lãng nhận điện thoại xem thử.

“Cậu chọn đi.”

Thật ra thì cái của tiệm mà Trương Chiêu Ngưng chọn cũng không hợp gu của Trình Văn Lãng.

Trình Văn Lãng xem một lát thì sảng khoái nói: “Cái này đi.”

“Được thôi, khách quan.” Cậu vui vẻ đặt hàng.

Từ bảy giờ đến mười giờ rưỡi tối là giờ cao điểm, là lúc mà đa số người bán đều thả voucher.

Hai người ngồi song song trước bàn đọc sách, ấn refresh liên tục để cập nhật, không dám chớp mắt.

Một giây trước khi đồng hồ nhảy số, hai người điên cuồng ấn trên màn hình.

“Giật được không?” Trương Chiêu Ngưng thò đầu sang hỏi.

“Được.”

“Ngon!”

Hai người âm thầm vỗ tay.

“Cậu canh, tôi đi nấu mì.”

Trương Chiêu Ngưng quệt dép lê đi ra ngoài. Vì cả hai người đều sẽ không có thời gian ăn cơm nên đã chuẩn bị một đồng mì ăn liền với bánh mì để sẵn rồi.

Trương Chiêu Ngưng bưng hộp mì của mình vào: “Phần của cậu trên bàn bên kia.” Bàn học của cậu không to lắm, đặt hai cái máy tính thì không đủ chỗ để đồ khác nữa, nên ăn mì cũng chỉ có thể cầm trên tay thôi.

“Tới rồi, tới rồi!” Trình Vân Lãng đang canh chừng thì hô lên.

Vừa nghe hân gọi, Trương Chiêu Ngưng vội vàng kéo ghế tới bên cạnh để mì lên.

Bảy giờ rưỡi thả nhiều voucher lắm, hai người còn không kịp nhìn nữa.

Trình Vân Lãng hơi đói bụng nhưng bây giờ là lúc máu chót, không rời mắt được một giây nào.

Hắn xoắn xuýt một lúc rồi tiện tay cầm hộp mì của Trương Chiêu Ngưng lên hút một cái.

Trương Chiêu Ngưng nghe mà sững sờ, ngơ ngác nhìn sang Trình Vân Lãng.

Trong lúc đó, tiếng thông báo từ weibo vang lên.

“Nhanh nhanh.” Trình Vân Lãng phản ứng kịp, tải lại màn hình rồi ấn chuột điên cuồng.

Trương Chiêu Ngưng cũng không rảnh để xoắn xuýt nữa.

Sau đó hai người cứ cậu ăn một miếng rồi buông xuống, tôi ăn một miếng rồi buông xuống, ăn hết hộp mì.

“Bưng hộp kia sang luôn đi, để đó nữa là nở đấy.” Trương Chiêu Ngưng dán mắt vào màn hình nói với Trình Vân Lăng.

Trình Vân Lăng nghe rồi đi ra bưng mì vào, hai người tiếp tục bận rộn vừa canh vừa ăn y hệt như ban nãy.

Trương Chiêu Ngưng bỗng nói: “Tôi đi wc cái.”

“OK.”

“Để ý mấy cái voucher giúp tôi.”

“Cái nào?”

“TT* ấy.”

**Không có nhiều thông tin để đoán nó là cái gì, có thể là shop đồ tình nhân hoặc kiểu nhà nghỉ, tui chịu.*

“...” Trình Vân Lăng quay đầu nhìn cậu, “Cậu có người yêu à?”

“Không.”

“Vậy cậu giật làm gì?”

“Rẻ mà, tích nhiều sau này thế nào cũng có chỗ dùng.”

“Cậu không có người yêu thì trữ làm gì?”

“Đừng có xía vào, cứ ngồi canh là được rồi, tôi cần dùng.”

Trương Chiêu Ngưng vỗ vai Trình Vân Lăng.

Sau khi cậu ra ngoài, ánh mắt Trình Vân Lăng bỗng buồn bã, không có người yêu mà muốn trữ mấy cái này, không cần nghĩ cũng biết để làm gì.

Nhưng hắn vẫn nghiêm túc canh chừng cho Trương Chiêu Ngưng.

Lúc này bên weibo lại phát tiếng thông báo.

Tất cả đều được tạo lại.

Mấy cái voucher TT cũng thế.

Trình Vân Lăng thấy chúng sáng lên, định ấn chuột nhưng cuối cùng vẫn không nhấn vào.

Trương Chiêu Ngưng vừa về đã hỏi hắn: “Có chưa?”

“Chưa.”

“Hử? Không thể nào.” Cậu liếc nhìn sang weibo, “Tới kìa!” Cậu tưởng Trình Vân Lăng không để ý nên vội vàng tự ấn, ai ngờ nó ngừng ngay lúc cậu định ấn vào.

“Cậu không thấy hả?”

“Thấy.” Hắn trả lời câu hỏi của Trương Chiêu Ngưng, Trình Vân Lăng nhìn màn hình máy mình chứ không nhìn cậu.

“Vừa nãy hắn là nó đã sáng lên, cậu xem này, người ta giật được rồi, sao cậu không giật?”

Trương Chiêu Ngưng lướt bình luận cho hắn xem.

Trình Vân Lăng không thèm nhìn, ngồi nghiêng trên ghế không nói gì.

Trương Chiêu Ngưng: “Lại làm sao đây?”

Trình Vân Lăng bỗng thấy hơi tức giận, quay đầu ai oán nhìn Trương Chiêu Ngưng.

Trương Chiêu Ngưng chẳng hiểu gì, “Không giật được thì không giật được thôi, cậu làm sao đây? Ý của tôi là có thể cậu không để ý, không ...”

Trình Vân Lăng vỗ bàn một cái rồi đứng bật dậy, ghé tựa ma sát với mặt đất phát ra tiếng động rất chói tai.

“Cũng, cũng có nói gì quá đáng đâu?” Trương Chiêu Ngưng nhìn bóng lưng của Trình Vân Lăng, không biết phải làm sao.

Trình Vân Lăng ngồi ngoài phòng khách, không bật đèn.

Hắn nằm trên sofa, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Chiêu Ngưng đang ngồi trước bàn đọc sách tiếp tục canh sale.

Trình Vân Lăng bỗng gõ cửa.

“Vào đi.”

Trương Chiêu Ngưng không nhìn hắn nhưng khóe mắt vẫn luôn để ý đến.

“Tối hôm qua ...”

Trương Chiêu Ngưng nghĩ là hắn sắp xin lỗi.

“Hôm qua rút được giải nhất của một tiệm váy.”

“Thì?”

“Một năm giảm giá TT.”

“Mịa, ngon vậy?” Trương Chiêu Ngưng kinh ngạc.

“Cho cậu đấy, xem như là xin lỗi vì tối hôm qua không giặt được.”

“Không cần, không cần.” Trương Chiêu Ngưng vội vã xua tay, “Tôi giặt lại được, không thì còn chỗ khác nữa.”

“Cho cậu đấy, tôi không cần dùng.”

Được rồi, hẳn không cần thật.

“Ồ, vậy được.”

Trương Chiêu Ngưng liếc hẳn một cái, “Tối hôm qua cậu không ngủ à? Mắt đỏ kìa?”

Trình Vân Lăng lắc đầu không nói gì rồi ra ngoài.

“Sao mà ngộ thế không biết.” Trương Chiêu Ngưng không thể hiểu nổi cậu ta bị gì nữa.

Chương 8

DTV-EBOOK

Edit: Nghi

Beta: Tam

Cả ngày Trình Vân Lăng đều không cười, cũng không nói chuyện gì cả.

Bình thường vừa gà mẹ vừa nói nhiều, giờ tự nhiên yên lặng, Trương Chiêu Ngưng còn thấy hơi không quen.

Thật ra thì Trương Chiêu Ngưng cũng có vài chuyện muốn hỏi hần.

Hai người dùng chung một cái tài khoản đọc truyện, tuy là acc của cậu nhưng mà vẫn toàn là Trình Vân Lăng dùng. Gần đây cậu bận rộn công việc, mấy tháng rồi chưa có đọc truyện gì.

Hôm qua cậu vừa lên xem thử thì thấy toàn đặt trước mấy thể loại cậu thường thích xem, toàn đam thôi!

Ngọt này mặn này, gì cũng có cả, đắng cay ngọt bùi đủ mọi thể loại. Cậu không đoán được tính hướng của Trình Vân Lăng, cái định luật hủ đến tận cùng tự nhiên cong gì đấy cũng chưa chắc đúng, nên cậu rất muốn hỏi xem Trình Vân Lăng là gì.

Nếu là 1 thì bọn họ có thể thử tiến tới cái. Nếu là 0 thì không cần phải nói rồi. Rất nhiều lúc Trình Vân Lăng đều ràng buộc cậu, cái này không được cái kia không được. Trương Chiêu Ngưng toàn cảm thấy bọn họ như chị em tương tàn ấy, cậu phê bình tôi, tôi chỉ trích cậu, cậu một đao tôi một kiếm.

Cho nên trong lòng cậu vẫn nghiêng về suy đoán sau hơn.

Ban ngày hai người vẫn ngồi cùng giật voucher, mà Trình Vân Lãng rõ ràng là mất hứng rồi, chỉ giải quyết chuyện chung thôi.

Trong lòng Trương Chiêu Ngưng như bị mèo cào ấy, mấy lần muốn nói lại thôi.

Cậu ngồi xồm trên ghế như con khỉ, ôm tay.

Mở miệng: “Ài ...”

Ổn không ta? Không thì bỏ đi?

Ngậm miệng.

Nhưng mà nhịn không nổi, tiến một bước là cuộc đời nở hoa, lùi một bước là cô đơn tới già.

Làm sao bây giờ?

Cậu mở miệng lần hai: “Trình Vân Lãng ...”

“Sao thế?” Trình Vân Lãng không nhìn cậu mà nhìn vào màn hình của mình.

Thôi quên đi, thôi quên đi, chuyện riêng của người ta. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.

“Cậu ăn kem hay gì không? Hai ngày nay nóng quá.”

“Không.”

Không ăn, không ăn thì cậu gọi đồ ăn một mình. Cậu đang nghĩ

dù sao Trình Văn Lãng cũng cho cậu phiếu giảm giá cả năm của TT, ân tình quá lớn. Mà cậu lại không thích mời cơm cho lắm, người thích ăn thì đương nhiên sẽ không khách khí, mà không thích thì cậu có miễn cưỡng cũng không hay.

“Thôi được.”

Trương Chiêu Ngưng sợ nóng nên đặt đồ uống lạnh xong thì ngồi trên ghế bắt đầu vừa uống điên cuồng vừa canh trang web ‘Vạn khoán cùng phát*’.

**Chỗ để giật voucher của mọi cửa hàng ấy.*

Trình Văn Lãng thấy cậu chưa tới năm phút đã ăn hết hai hộp, không nhịn được nói: “Tuy cậu dùng tiền của cậu ăn trong phòng của cậu, tôi không có tư cách xen vào, nhưng tôi vẫn phải nói, ăn nhiều quá thả khí thôi lắm, tôi không chịu được đâu đấy.”

Trương Chiêu Ngưng đang nhai đã thì lập tức ngưng bật, à thì ... cái này thì cậu có kiểm soát được đâu? Sao mà kiểm soát được? Lọc rồi thả hả?

“Tôi ăn chậm lại, không đau bụng đâu.”

Trình Văn Lãng không nói nữa.

Hai người đều yên lặng tự lướt điện thoại mình, trong không gian chỉ còn lại tiếng Trương Chiêu Ngưng nhai đá.

Một lúc sau, Trình Văn Lãng hỏi: “Có giật được voucher nước tẩy rửa không?”

Trương Chiêu Ngưng lướt điện thoại nhìn một loạt hơn trăm loại voucher, “Không có.”

“VẬY NGỒI CANH.”

“Ok.”

Lúc chăm chú ngồi canh mấy cái voucher cho đồ tẩy rửa trong nhà thì Trương Chiêu Ngưng đúng như Trình Vân Lãng đã liệu, đau bụng.

Cả một buổi chiều cậu vào nhà vệ sinh sáu lần, hận không thể ở lại trong đấy luôn.

Cậu ngồi trước cửa nhà vệ sinh, Trình Vân Lãng quẹt dép lê đi ra khoanh tay đứng trước mặt cậu, hỏi: “Còn ăn nữa không?”

Trương Chiêu Ngưng chậm rãi lắc đầu: “Không ...” Vừa dứt lời thì vọt vào nhà vệ sinh giải quyết.

Cậu ôm tay ngồi trên bồn cầu.

Trình Vân Lãng bên ngoài gõ cửa: “Sao rồi? Uống thuốc không?”

Cậu không còn sức để trả lời.

“Tối nay còn có nhiệm vụ đấy.”

Mịa nó, vô tình vô nghĩa, lạnh nhạt vô tâm!

Cuối cùng, Trương Chiêu Ngưng gằn như bò trên đất để đi ra, không đứng nổi, hết sức rồi.

Trình Vân Lãng nhìn bộ dạng mềm oặt của cậu, hần dựa người lên khung cửa, không đành lòng nói: “Không nghe người già nói, chịu thiệt ngay trước mắt.” Vừa dứt lời thì nhận mệnh đi ra tìm đồ.

“Thuốc thường dùng trong nhà hết rồi à?” Hần hỏi.

Trương Chiêu Ngưng không có sức mở miệng, chỉ có thể lắc đầu.

Trình Vân Lăng quay lại liếc cậu một cái, quyết đoán thay giày chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu đi đâu đấy?” Trương Chiêu Ngưng dùng hết sức bình sinh nói.

“Mua thuốc.”

“Không được.”

“Làm sao?” Trình Vân Lăng đã ra đến cửa.

“Phải canh voucher mà.”

“...”

Trình Vân Lăng không thèm để ý tới cậu, đi thẳng ra ngoài.

Lúc về nhìn cửa nhà vệ sinh, Trương Chiêu Ngưng không có ở đó.

Hắn thả bịch thuốc vừa mua rồi đi tìm người, hay có chuyện gì rồi?

“Sao cậu lại ngồi đấy?”

Trương Chiêu Ngưng đang ngồi trên ghế nhìn vào máy tính không chớp mắt.

“Phải canh chứ, không thể bỏ được một giây nào, chiến trường biến hóa trong chớp mắt đấy.”

Vừa nói xong, còn chưa kịp xỏ dép đã vội vàng chạy về phía nhà

vệ sinh: “Không ổn, không xong rồi.”

Trình Vân Lãng lấy hai viên thuốc con nhộng ra rồi rót nước đưa cho Trương Chiêu Ngưng trước cửa nhà vệ sinh.

“Thuốc.”

Trương Chiêu Ngưng muốn đón lấy nhưng lại không có sức.

Vừa nãy không nhìn được nên chạy tới canh, dùng hết sức lực rồi.

Cậu yếu ớt nói: “Hết sức, để đó đi, có sức rồi uống.”

Trình Vân Lãng ngồi xuống trước mặt cậu đưa chén nước, nói: “Há miệng.”

Trương Chiêu Ngưng ngược mắt nhìn hắn một cái, từ từ há miệng ra.

Trình Vân Lãng nhét hai viên thuốc vào miệng cậu rồi kê ly nước đến, từ từ rót vào miệng cậu.

Trương Chiêu Ngưng ngẩng cổ nuốt hai viên thuốc xuống.

“Cậu nghỉ một lát đi, để tôi.”

Hắn vừa nói vừa đứng dậy, đặt ly nước lên bàn trà.

“Còn sức để đi không?” Hắn quay lại hỏi Trương Chiêu Ngưng.

“Để tôi dìu cậu.” Không chờ cậu trả lời thì Trình Vân Lãng đã tự đi tới kéo cánh tay đỡ cậu lên.

“Nghiêng sang phía tôi này, đặt trọng lượng lên người tôi thì cậu không phải tốn sức.”

Quả nhiên là không tốn sức lắm, cả người gần như treo lên người Trình Vân Lăng.

Men quá, Trương Chiêu Ngưng nghĩ.

Nếu cậu ta là 1 ... chắc, hoàn mỹ luôn!

Trình Vân Lăng đỡ cậu thả lên giường trong phòng ngủ, chờ cậu nằm xuống thì chỉnh lại chăn cho cậu, sau đó tự ngồi về trước laptop trông chừng.

“Ài, đau bụng quá.” Trương Chiêu Ngưng liếc hần một cái, ai oán nói.

Trình Vân Lăng im lặng, không chỉ trích cậu nữa, cả buổi trời mới nói được một câu: “Uống nhiều nước ấm vào.”

Nói xong thì đi ra ngoài, lúc quay lại thì trên cầm theo một ly nước ấm.

Trương Chiêu Ngưng không chống lại được hần, không thể làm được gì khác hơn ngoài uống hết cả ly.

Uống rồi Trình Vân Lăng mới để ly xuống, đương nhiên là ra ngoài ôm bình thủy vào.

“Uống nhiều vào.”

Trương Chiêu Ngưng bỗng muốn cười.

“Ừ.” Cậu nín cười, dù sao Trình Vân Lăng cũng có lòng, cho dù lúc hần có tâm trạng không tốt thì cũng cố gắng chăm sóc cậu, làm người cũng được lắm. Không thể không nói, ngoại trừ keo kiệt, thích sạch sẽ, nói một không được hai ra thì Trình Vân Lăng cũng khá ổn.

Chỉ mong sau này anh chồng mình cũng có thể vừa man vừa chân thành như thế, Trương Chiêu Ngưng đắc ý nghĩ.

Trình Vân Lãng không biết cậu đang nghĩ linh tinh cái gì, chỉ đơn thuần nghiêm túc trông chừng chiến trường của hắn và Trương Chiêu Ngưng.

Nói tới cũng lợi hại, Trình Vân Lãng rót mấy ly nước cho cậu xong thì không đau bụng nữa.

Hơn bốn giờ chiều, cậu ngủ gật mất.

Lúc mở mắt đã tám giờ rồi.

Trương Chiêu Ngưng mới vừa ngồi xuống đã liên tục hắt xì bốn cái.

“Cảm à?” Trình Vân Lãng hỏi cậu.

“Không, có thể có ai đó cue* tôi.”

**Nhắc đến, nói bóng nói gió.*

“Tôi đặt cháo cho cậu, bây giờ đi hâm lại.”

Ồ? Trình Vân Lãng đổi tính hả? Trương Chiêu Ngưng không tin hắn sẽ tốt như thế, còn tặng bữa tối miễn phí cho cậu nữa.

“Bao nhiêu đấy, tôi chuyển cho cậu.” Trương Chiêu Ngưng nói theo sau.

“Không cần, gom đơn đặt, nhiều quá ăn không hết.”

Tốt bụng thế? Trương Chiêu Ngưng cảm thấy hơi không giống tính cách của hắn, rõ ràng là có gì đó bất thường, không phải là

đổi người khác rồi đó chứ?

“Cảm ơn.” Cậu lớn tiếng nói ra phòng khách.

Trình Vân Lăng không trả lời.

Chương 9

DTV-EBOOK

Edit: Thủy

Beta: Tam

“Ổn không?”

Khi Trình Vân Lăng bưng cháo vào thì Trương Chiêu Ngưng đã đỡ eo ngồi lên ghế rồi.

Hắn đưa cháo qua.

“Cầm.” Trương Chiêu Ngưng thậm chí còn không thèm nhìn mà chìa tay ra nhận.

“Đừng có đụng ...”

“Chậc ——”

Hai người đồng loạt hít vào một hơi.

“Đừng có đụng vào cạnh bát.” Trình Vân Lăng đặt ngón cái giữ ở miệng bát, ngón trỏ đỡ dưới đáy, “Làm như tôi này.”

Trương Chiêu Ngưng bị bỏng, vừa nghe Trình Vân Lăng nói vừa vươn móng vuốt mình kẹp vào vành tai.

Lạ kỳ, có cái bát cũng bưng không xong.

“Ồ.”

Trương Chiêu Ngưng cẩn thận từng li từng tí thò móng vuốt ra, rất sợ bị bỏng lần hai.

“Như này đi.” Bỗng, Trình Vân Lăng rút chén về, cầm thìa sứ khuấy cháo hai, ba lần.

Trương Chiêu Ngưng tưởng hắn không cho mình ăn, vội nói: “Tôi làm được mà!”

Trình Vân Lăng liếc nhìn cậu một cái, cúi đầu tiếp tục khuấy cháo.

Trương Chiêu Ngưng không thể làm gì khác hơn là ngồi xồm trên ghế nhìn hắn, ánh mắt chuyển động theo từng động tác.

Đừng nói gì cả, ngón tay đẹp xịu, vừa trắng vừa dài, khớp xương rõ ràng.

Cậu cúi đầu nhìn tay mình, ờ hờ, ngón tay như móng gà gầy gò của mình khác hoàn toàn với Trình Vân Lăng. Rõ ràng tay hắn thoát nhìn càng mạnh mẽ hơn, chắc, được vl. Trương Chiêu Ngưng yên lặng ấn cho hắn cái like.

Qua một phút, Trình Vân Lăng đưa chuôi muống đến trước mặt Trương Chiêu Ngưng, rồi mới đưa bát cháo qua.

Trương Chiêu Ngưng nghiêm túc nhận bát, hai tay đưa ra bằng nhau như tiếp thánh chỉ vậy.

Không ngờ Trình Vân Lăng rút bát về một chút.

“Cứ vậy ăn đi, canh bát vẫn nóng.”

Trương Chiêu Ngưng nghi hoặc nhìn hắn. Ý là như những gì mà cậu đang nghĩ ấy hả? Là hắn bưng cho mình ăn á?

Trương Chiêu Ngưng thử mức một muỗng, vừa ăn vừa ngước mắt nhìn Trình Vân Lăng.

Bug rõ ràng luôn ấy, ai cũng có thể đối xử tốt với cậu, nhưng Trình Vân Lăng? Impossible!

Không thể nào tự nhiên tốt như thế được!

Trương Chiêu Ngưng vừa ăn vừa cảnh giác nhìn Trình Vân Lăng, cậu đang nghĩ Trình Vân Lăng có thể sẽ bất chợt rút bát đi để trêu đùa cậu. Kết quả là hần chả làm gì cả, vẫn nguyên trạng thái tay trái lướt laptop, tay phải bưng bát cháo.

Hần bị gì thế nhờ? Bị giật điện nên đổi tính à? Hay nghĩ thông rồi? Hay ...

Hay muốn hẹn tám bể tình với cậu?

Chứ giờ muốn gì trời??

“Hết rồi.” Một phút là tiêu diệt hết bát cháo.

“Muốn ăn nữa không?” Trình Vân Lăng hỏi.

“...” Cậu vừa mới há miệng còn chưa kịp nói gì thì Trình Vân Lăng đã nói tiếp: “Có muốn cũng không còn.” Nói xong thì bưng bát không đi ra ngoài.

Chín giờ, hai người ngồi chung lần hai.

Trương Chiêu Ngưng như mắc chứng hiếu động ấy, lúc thì ngồi hần xuống, lúc thì ngồi xồm trên ghế, nghiêng đầu nhìn Trình Vân Lăng rồi lại cúi đầu tự nghịch tay, căn môi muốn nói lại thôi.

Trình Vân Lăng không biết sao mà lại tĩnh lặng như nước vậy,

trong ánh mắt không có gì khác rồi toàn tâm toàn ý chờ giật voucher, thậm chí còn không nhúc nhích đầu, không nói gì, thỉnh thoảng cúi đầu lướt điện thoại.

Trong lòng Trương Chiêu Ngưng ngứa muốn chết.

Cậu hỏi tôi đi, hỏi tôi xem sao cứ thỉnh thoảng nhìn cậu, hỏi tôi bị làm sao, mau hỏi đi. Máy động tác nhỏ của tôi rõ ràng như thế mà, không, tôi nhúc nhích rõ ràng như thế mà cậu không thấy à?

“Tới rồi tới rồi, chuẩn bị.”

Cậu lo ngại suốt năm phút đồng hồ, chỉ chờ một câu này của Trình Vân Lăng thôi.

Ài.

9: 59: 40, đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Chiêu Ngưng bỗng muốn hắt xì, nhưng mà nó vẫn cứ kẹt ở mũi không hắt xì được.

Cậu ngứa đầu nhìn đèn treo.

Không được, không được, không đủ sáng, phải tìm cái sáng hơn.

“Điện thoại, điện thoại, điện thoại, điện thoại.” Không cúi đầu xuống được, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn đèn lo hắt xì thôi.

Tay Trình Vân Lăng bị cậu lắc điên cuồng.

“Chỉnh lên sáng nhất, nhanh nhanh nhanh.”

Trình Vân Lăng vội vàng bật sáng màn hình điện thoại đưa cho cậu.

“Hắt xì”, “Hắt xì”, “Hắt xì”, “Hắt xì”.

Một phát hắt xì bốn lần, lắc đầu liên tục muốn mơ màng luôn.

“Hết rồi, lờ rồi.” Trình Vân Lăng nói.

??? Một câu làm Trương Chiêu Ngưng đang xoa mũi kinh ngạc.

Cậu không giật được thì thôi đi, ngay cả Trình Vân Lăng cũng không luôn? Còn phải mua mặt nạ nữa!

“Sao nhanh thế?” Cậu hỏi.

“Từ đó tới giờ đều nhanh như thế mà.” Trình Vân Lăng đáp, giọng điệu không biết đang vui hay buồn.

Trương Chiêu Ngưng áy náy, có trách thì trách bốn cái hắt xì đấy.

“Vây ... Vây tối nay tôi thức canh, phải giật cho được.”

“Không sao.” Trình Vân Lăng nói.

“Hả? Sao cậu nói nhỏ thế? Mũi bị gì?” Trình Vân Lăng quay lại nhìn cậu.

“Có hả?” Trương Chiêu Ngưng hít vào hai ba lần, “Ài, hơi nghẹt mũi, không sao, lát nữa là ổn.”

Mười giờ thì xong một đợt xả voucher.

Trương Chiêu Ngưng thấy hơi buồn ngủ, gáy cứ đau đau.

“Chơi game tý không?” Cậu hỏi Trình Vân Lăng.

Trình Vân Lăng đang lướt Weibo.

“Ok.”

Hai người mặt đối mặt chơi game online.

Trương Chiêu Ngưng biết mình sẽ thua, nhưng lúc này cậu cũng không để ý mấy chuyện đó. Có thể là vì gần đây cậu toàn gặp sự cố, Trình Vân Lăng đối xử với cậu thế nào cậu đều thấy hết, cũng khắc ghi vào trong lòng.

Mấy tháng nay, cậu phát hiện Trình Vân Lăng ngoại trừ mấy cái khuyết điểm nhỏ kia thì không có gì không tốt cả. Hắn không có ý gì xấu cả, chỉ thỉnh thoảng bắt nạt mình thôi chứ chẳng có ác ý gì.

Thua hết năm trận, Trình Vân Lăng bỗng cười hỏi cậu: “Muốn trả lại không?”

Ờ mây dưng gút chóp, chơi khó quá, bạn cùng phòng mặt lạnh của tui lại cười rồi kìa!

Trương Chiêu Ngưng nhìn cậu cười, cậu cũng kìm lòng không đành rồi cười theo.

“Tới luôn!”

Trình Vân Lăng đã nhẹ tay rồi, Trương Chiêu Ngưng đương nhiên là biết điều này.

Rất nhiều lần hắn toàn canh một giây trước khi hết giờ thì rút nhưng vẫn không thể thắng được cái tên tay siêu toa này, xoay chuyển nhanh vô cùng.

Huyệt thái dương hơi đau.

Trương Chiêu Ngưng không nhịn được đưa tay lên ấn mấy cái,

tiện tay nện lên gáy mình.

“Sao thế?” Trình Vân Lăng nghe thì ngẩng đầu nhìn, tưởng cậu đang sầu xem làm sao thắng được game này.

“Gáy với huyết thái dương hơi đau.”

“Đau đầu à?”

“Chắc vậy.”

“Bị cảm?”

“Có thể thế.”

“Nóng không?”

“Không nóng lắm.”

Trình Vân Lăng đặt tay lên trán cậu cảm nhận mấy giây.

“Đo nhiệt cho chắc.” Nói rồi buông điện thoại ra ngoài tìm nhiệt kế.

Trương Chiêu Ngưng cầm điện thoại hắn sang chơi giúp, không chơi thì Trình Vân Lăng sẽ thua đấy.

Cậu nhường cơ hội thắng cuối cùng cho Trình Vân Lăng, tự để mình thua.

Trình Vân Lăng cầm nhiệt kế vào, Trương Chiêu Ngưng giơ điện thoại cậu ta lên, cười nói: “Chúc mừng cậu, toàn thắng.”

Trương Chiêu Ngưng nhìn hắn, bỗng cảm thấy hình như có chỗ nào khang khác.

“Há miêng.”

“A.”

Chương 10

DTV-EBOOK

Edit: Thủy

Beta: Tam

“Ba mươi chín độ, sốt rồi.” Trình Vân Lăng vừa nói vừa đi ra ngoài, “Còn đau đầu không?”

“Đau ——” Trương Chiêu Ngưng kéo dài ngữ điệu, bị thương thảm thiết.

“Hôm nay cậu được đấy.” Trình Vân Lăng ‘khen’ cậu, “Vừa mới đau bụng đã sốt luôn.”

“May là hôm nay ra ngoài mua chuẩn bị mấy loại thuốc thường dùng.”

Trình Vân Lăng xách một bình nước nóng vào, kéo cái ghế đến trước mặt Trương Chiêu Ngưng, rót một ly nước, lấy hai viên thuốc cảm cúm, một viên thuốc hạ sốt.

Trương Chiêu Ngưng ngồi không yên, muốn nằm xuống.

Cậu nhắm mắt, cố gắng bò về.

Đang chui vào ổ chăn thì bị Trình Vân Lăng xách ngược ra.

“Uống thuốc.” Hắn đưa mấy viên thuốc tới bên miệng cậu như đòi nợ vậy.

Thấy Trương Chiêu Ngưng không nhúc nhích, hắn đành nói:

“Thôi bỏ đi, há miệng.”

Người đối diện vẫn lặng yên như núi Thái Sơn.

Trình Vân Lăng do dự vài giây, sau đó nắm quai hàm của cậu ép cậu há miệng.

Vừa ném thuốc vào thì rót một ngụm nước cho cậu.

“Nuốt.”

Từ nhỏ Trương Chiêu Ngưng đã không sợ thuốc đắng, cho dù lúc này mấy viên thuốc bị nước hòa tan rồi cậu cũng không nuốt, Trình Vân Lăng kêu nuốt mới nghe theo ngửa cổ.

“Nằm đi.”

Trương Chiêu Ngưng nhắm mắt lại, nghe lời nằm xuống.

Vì sợ cậu lại bị lạnh rồi đau bụng nên Trình Vân Lăng kéo chăn đắp qua bụng cậu.

Hắn quay lại ngồi trước laptop, thừa dịp Trương Chiêu Ngưng nhắm mắt thì nhìn cậu.

“Nóng.” Trương Chiêu Ngưng đạp rơi chăn, đôi chân dài dửng dưng đặt trên chăn.

Trình Vân Lăng như mẹ già vắt một cái khăn lông ướt đặt lên trán cậu.

Chỉ tìm được một cái khăn lông thôi, trước đây có đồng nghiệp tới nhà chơi, còn dư lại một cái, hắn kéo tay cậu cẩn thận lau chùi.

Weibo có thông báo mà Trình Vân Lăng cũng không xem, cũng

không canh voucher nữa.

Điện thoại Trương Chiêu Ngưng bỗng vang lên, màn hình hiện ‘Khởi Thanh’.

Trình Vân Lãng nhớ cái tên này, cô gái lần trước uống rượu với Trương Chiêu Ngưng.

Chuông reo hết một phút rồi tự động ngừng.

Mười mấy giây sau lại bắt đầu reo.

Reo đến lần thứ tư thì Trình Vân Lãng quyết định nhận, nói với cô nàng một tiếng.

Điện thoại mới vừa mới kết nối, hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Chu Khởi Thanh đã nói: “Đường Ninh Viễn có một căn khá ổn đấy, cũng là thuê chung, còn hai nữ sinh nữa, tiền thuê nhà cũng bằng khoảng bây giờ, rảnh tới xem thử đi?”

Cậu ta phải đi à? Bắt đầu tìm phòng luôn rồi chứ gì?

Trình Vân Lãng không thể nói rõ được cảm giác trong lòng mình, là khổ sở? Hay là gì khác ...

“Này, nghe gì không?” Thấy bên này không trả lời, Chu Khởi Thanh hỏi.

“Cậu ấy ... ngủ rồi.”

“Hả? Cậu là bạn cùng phòng của Chiêu Ngưng?”

“Ừ.”

“Ngại quá, tôi còn tưởng cậu ta nghe máy. Hai người ... Hai người quen nhau rồi à?” Chu Khởi Thanh tò mò.

“Không, cậu ấy sốt, tôi đang chăm.”

“Ồ ——” Cô nàng dùng giọng điệu ‘Tôi tin cậu mới là lạ’, nói tiếp: “VẬY các cậu đang làm gì thì làm tiếp đi, bai.”

Nói xong thì tự cho là mình thức thời tắt máy.

Trình Vân Lãng cầm điện thoại nhìn Trương Chiêu Ngưng, cậu ngủ không yên lắm, không ngừng vén quần vén áo, vì tỏa nhiệt nên hai má đỏ bừng.

“Thì ra là cậu sắp phải đi rồi, cậu ghét tôi lắm đúng không?”
Trình Vân Lãng không kìm lòng được, nói.

Nói không cô đơn là giả, nói không khổ sở càng giả hơn.

Mấy tháng nay ở chung, tuy mỗi ngày đều náo loạn nhưng cũng chẳng đến nỗi nào, ít nhất thì Trình Vân Lãng vẫn thấy thuê chung nhà với cậu rất vui.

Hắn thích trêu chọc cậu, thích nhìn bộ dạng tức muốn đánh người của cậu. Có lúc hắn cũng tự mắng bản thân sao lại ấu trĩ như thế? Thích người ta thì sao lại không nói? Sao cứ phải dùng những cách như kéo bím tóc đối phương để thể hiện như hồi tiểu học thế?

Có thể là vì khi thấy bộ dạng đoan trang của Trương Chiêu Ngưng thì hắn không nhịn nổi muốn bắt nạt cậu.

Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp cậu, lúc đến nhà cậu để lấy chăn.

Lần đầu Trình Vân Lãng gặp cậu, dáng người cao gầy, trắng nõn, rất đơn giản. Nói thẳng ra là bắt nguồn từ khuôn mặt xinh đẹp này.

Nên khi thấy cậu đang tìm phòng mới không nhận được nói thêm vài câu, đợi đến lúc chân chính cùng thuê thì mới phát hiện Trương Chiêu Ngưng là một tên không biết làm việc nhà, nhưng lại rất nghiêm túc, rất ngăn nắp.

Hắn đã từng thấy cậu ở nhà làm việc, có lúc nhìn laptop cả hai tiếng đồng hồ cũng không nhúc nhích.

Hắn rất thích thấy cậu chăm chú làm việc.

Tiếp xúc nửa tháng trời, hắn phát hiện Trương Chiêu Ngưng là một người thích chậm nhiệt, cũng khá cảnh giác. Cậu ấy luôn nho nhã lễ độ, khách khí với mình, không hề có một chỗ nào mạo phạm cả. Nói cái này không phải nói Trình Vân Lăng cuồng M, mà là vì có đôi khi ‘mạo phạm’ là biểu hiện của sự thân cận.

Hắn hi vọng có thể thân cận với Trương Chiêu Ngưng thêm một chút chứ không phải hai người đều đeo mặt nạ mỉm cười để ngụy trang.

Nên hắn mới không nhận được việc trêu đùa cậu, muốn bắt nạt cậu.

Mà bây giờ cậu ấy sắp phải đi rồi.

Vì không chịu được nữa sao?

Trình Vân Lăng cứ đứng ngẩn ngơ bên giường nhìn cậu suốt năm phút đồng hồ.

Tia sáng trong mắt từ có đến mất, biểu cảm cũng dần ảm đạm.

Một lát sau, hắn ngồi bên mép giường tiếp tục lau tay cho Trương Chiêu Ngưng.

Tám giờ sáng, Chu Khởi Thanh lại gọi sang.

Trương Chiêu Ngưng yếu ớt ‘alo’.

Chu Khởi Thanh như bị bất ngờ bỗng phản ứng lại kịp: “Cậu bệnh thật à?”

Trương Chiêu Ngưng: “Ừ.”

“Tôi, tôi, tối hôm qua tôi tưởng bạn cùng phòng cậu nói đùa.”

“Cậu có gọi à?”

“Ừ.”

“Cậu ta nghe?”

“Gọi mấy bận mới nghe máy.”

Chu Khởi Thanh còn chưa kịp nói tiếp thì Trình Vân Lãng đã bưng cháo vào cho cậu.

Trương Chiêu Ngưng vội ngồi xuống cầm điện thoại nhìn hẩn, “Ồ, vậy là được rồi.”

Người ta cũng chỉ có lòng thôi, Trương Chiêu Ngưng tỏ vẻ đã hiểu.

“Cúp máy đây, tôi không sao rồi, cơm nước xong thì nói tiếp.”

Nói xong thì dứt khoát cúp điện thoại đưa tay đón bát cháo.

Trình Vân Lãng không đưa bát cho cậu mà đặt nó lên băng ghế tối hôm qua.

“Rửa mặt trước đi.” Trình Vân Lãng đặt xuống rồi đi ra ngoài.

“Ồ.” Trương Chiêu Ngưng ngơ ngác.

Chao ôi, mới vừa tỉnh không để ý, bây giờ mới phát hiện trong phòng sao lại có mùi rượu nhàn nhạt?

Trình Vân Lãng uống rượu sao?

“Cậu uống rượu ở phòng tôi à?” Cậu víu cửa nhà vệ sinh, nhìn tới nhìn lui hỏi.

Trình Vân Lãng đang rửa mặt.

“Hạ nhiệt cho cậu, lau lòng bàn tay.”

Trương Chiêu Ngưng bất giác duỗi ra hai tay nhìn thử, “Ồ.”

Trình Vân Lãng thay đổi trở nên tốt hơn rồi! Cậu nghĩ.

Từ hồi đại học đến giờ cậu vẫn cứ bị một cái quy luật kỳ lạ quấy nhiễu, cứ tháng sáu, tháng bảy hằng năm thì phải sốt một lần.

Thời đại học là bạn cùng phòng mua thuốc cho cậu, sau này chỉ có một mình, sốt rồi thì mất sức nằm trên giường tự cố chịu thôi.

Thanh niên dù sao cũng rắn chắc, cũng to gan, chống được là tốt rồi, không sợ sốt nặng hơn.

Đi làm hai năm đều như thế cả.

Lần này Trình Vân Lãng chăm sóc cậu như thế, đúng là vẫn thấy hơi không quen.

Nên tối hôm qua Trình Vân Lãng đưa thuốc cho cậu, cậu mới xa cách như thế.

Thật ra cậu có nói, đôi môi cũng nhúc nhích mấy lần nói không cần, nhưng Trình Vân Lăng lại không biết đọc khẩu hình, cũng chắc không để ý tới, ép cậu há miệng uống thuốc.

“Cám ơn cậu.” Trương Chiêu Ngưng vào, ngượng ngùng nói cám ơn hẳn.

Trình Vân Lăng phờ khô khăn lông, không nhìn cậu mà nói một cách lý trí: “Thuốc đau bụng mười lăm tệ một hộp, mỗi hộp một vỉ, một vỉ tám viên, cậu uống tổng cộng bốn viên, vị chi là bảy tệ rưỡi. Thuốc hạ sốt hai mươi bốn tệ một hộp, mỗi hộp một vỉ, một vỉ mười hai viên, cậu uống một viên, tính cậu hai tệ. Thuốc cảm cúm hai mươi hai tệ một hộp, mỗi hộp hai vỉ, mỗi vỉ mười một viên, tối hôm qua với buổi khuya cậu uống tổng cộng bốn viên, vị chi là bốn tệ.”

Trương Chiêu Ngưng đứng ở cửa nhà vệ sinh trợn mắt há miệng.

Dứt lời, Trình Vân Lăng quay lại cầm điện thoại đưa màn hình ra trước mặt cậu.

Hắn nói: “Quét mã. WeChat hay Alipay gì cũng được.”

Trong lòng Trương Chiêu Ngưng xoay chuyển điên cuồng, mẹ bà, hắn muốn dù anh em ruột cũng tính rõ ràng chứ gì? Uống công cậu áy náy gần chết, muốn mời hắn ăn cơm để cảm ơn, thuận tiện tẩy sạch ân oán tình thù bắt đầu lại từ đầu.

Được, được lắm.

Đây mới là bản chất của Trình Vân Lăng.

Hôm qua không phải hắn mà là một chàng tiên ống tre nào đó không để lại tên.

Hoặc là Trình Vân Lãng nhảy nhăm số.

Trương Chiêu Ngưng tức giận đập dép lê, rung động trời đất.

Lúc đi ngang qua Trình Vân Lãng còn cố ý hất vai hấn.

“Chờ đó!”

Trương Chiêu Ngưng bị đòi tiền suốt cũng quen rồi, cho dù lúc này có tức giận thế nào thì cũng tính nhăm trong đầu: $7,5 + 2 + 4$.

13,5.

—— Chuyển khoản thành công.

Trương Chiêu Ngưng nhìn chăm chăm hấn, tức giận khó nhịn rống lên: “Đi ra, đi ra, đi ra, tôi muốn đi toilet. Cầm mười ba tệ rưỡi của cậu đi đi.”

Nói xong thì đóng cửa nhà vệ sinh cái ‘rầm’.

Chương 11

DTV-EBOOK

Edit: Cá Mặn

Beta: Tam

Trương Chiêu Ngưng ngồi trên bồn cầu càng nghĩ càng giận, nhìn cái chậu bên chân cũng thấy nó như đang nói: “Trả tiền, trả tiền.”

“Như đòi mạng vậy!” Cậu đá tới một cước, “Tiền tiền tiền, dán tiền vào mắt hay gì?”

Trình Vân Lãng quá đáng ghét!

Mắng mỗ hần cả vạ lần xong, Trương Chiêu Ngưng nghĩ, thôi, không tính toán với hần, dù sao mình cũng sắp chuyển đi. Phải hỏi Khởi Thanh xem có biết phòng nào ổn không.

“Alo, Khởi Thanh, là tôi. Cậu tìm được phòng thích hợp cho tôi chưa?”

“Có rồi à?”

“Cậu ta cũng biết?”

“Biết thì biết, không sao. Uống công tôi còn muốn cảm ơn cậu ta trước khi đi, mời cậu ta bữa cơm xóa bỏ ân oán. Ai ngờ, ha hả, sáng nay lại chộc tôi bụi tiếp.”

“Cũng chẳng có gì, bạn cùng phòng thôi mà. Sau khi chuyển đi rồi, đứng mặt ngoài đường thì cùng lắm cười xã giao chút thôi.

Cơm chia tay cũng khỏi ăn, tiết kiệm tiền!”

Phòng vệ sinh cách âm không tốt, Trương Chiêu Ngưng còn cố ý nói to, Trình Vân Lăng ở phòng khách cũng nghe rõ.

Lúc cậu đi ra, Trình Vân Lăng đang ngồi trên sofa ăn điểm tâm.

Cậu đi tới: “Cám ơn cậu chăm sóc mấy hôm nay, cũng cám ơn cậu đã bao dung tôi mấy tháng nay.” Câu đầu là thật lòng, câu sau là trái lương tâm, Trình Vân Lăng bao dung cậu chỗ nào chứ?

“Chắc cậu cũng biết tôi sắp chuyển đi rồi. Mà ...”

Cậu kéo ống tay áo xuống.

“Vẫn cám ơn cậu nhiều.”

Trình Vân Lăng không nói lời nào như không nghe cậu đang nói chuyện.

Vì chờ mãi không thấy hắn trả lời nên Trương Chiêu Ngưng cứ quyết định như thế.

Cậu quay về phòng của mình.

Ở phía sau, Trình Vân Lăng thì thầm một câu: “Muốn cảm ơn tôi cũng không phải chỉ nói miệng như vậy.”

Trương Chiêu Ngưng thính tai, cậu vốn đang chờ hắn đáp lời thì nghe được lời này.

Được, da mặt cậu dày, cậu trâu.

“Tôi mời cậu ăn cơm. Cậu muốn ăn cái gì? Kinh tế có hạn, cậu

xem rồi chọn đi.” Nói xong thì đóng cửa lại cái ‘rầm’.

Sau năm phút lại mở cửa, cậu đã thay một bộ quần áo khác.

“Chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay đi luôn đi.”

Cậu đứng trước mặt Trình Vân Lãng.

Trình Vân Lãng không ngẩng đầu mà nhìn xuống chân mình.

Mấy giây sau mới đứng dậy, “Thay quần áo cái đã, chờ chút.”

Trương Chiêu Ngưng cầm điện thoại tựa vào khung cửa đợi hắt.

Năm phút sau hai người đã đứng trên tàu điện ngầm.

Trình Vân Lãng đứng rất vững, không cần nắm tay vịn.

Trương Chiêu Ngưng quay lưng về phía hắt, cách hắt có năm mươi centimet.

Còn chưa dọn đi đã vờ như người dưng rồi.

Tới ga phố Tam Sơn thì một đám người lên tàu, đẩy Trương Chiêu Ngưng lùi lại. Cậu biết Trình Vân Lãng ở phía sau nên không muốn xoay mông về phía hắt, thấy kỳ kỳ. Đành phải xoay người lại, ai ngờ bị bác gái mới lên đẩy mạnh một cái, bổ nhào vào ngực hắt.

“Ôi trời ôi trời, kịp rồi kịp rồi.” Bác gái bám vào quần áo cậu mà thở dốc, sau đó mới thả ra.

Mà cậu lại xấu hổ ngã vào lòng Trình Vân Lãng, vì chênh lệch chiều cao nên cậu vừa vịn chôn đầu vào hõm cổ của hắt.

Cậu vội vàng đứng thẳng lên, rời khỏi cơ thể của người ta.

Bác gái hay lắm, dựa ngay sau lưng cậu làm cậu không thể không sáp lại gần Trình Vân Lăng thêm một chút, tầm mắt lướt qua bả vai hắn nhìn những người phía sau.

Tàu điện ngầm bắt đầu chạy.

Từ phố Tam Sơn đến phố Trung Hoa, đường có rất nhiều khúc cua nên lắc lư kinh khủng.

Mọi người xung quanh đẩy tới đẩy lui, bác gái đứng phía sau cậu lúc thì đẩy lên, lúc thì lùi lại, bám lấy áo cậu không buông.

Phiền thật sự.

Tiến cũng không được, trước mặt là Trình Vân Lăng, lùi cũng không xong, phía sau có bác gái chặn.

Không có tay vịn nên cậu đứng không vững.

Chỉ có thể theo hướng lắc lư của tàu điện ngầm mà nhào vào lòng Trình Vân Lăng.

Đâm vào lòng hắn nhiều như thế mà sao Trình Vân Lăng không phản ứng gì thế? Trương Chiêu Ngưng buồn bực muốn chết, hồi nãy còn nói cứ thế tạm biệt, nếu muốn làm người xa lạ thì làm đến cùng đi, vậy mà bây giờ lại nhào vào lòng người ta thì ra cái gì chứ?

Không có cốt khí, mất mặt!

Trời muốn tui mất mặt mà!

Cậu tự nghĩ lung tung cả buổi trời, không biết Trình Vân Lăng đang nghĩ gì.

Vì vậy lén ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái.

Mé, người ta nhìn phía trước, trong mắt làm gì có cậu?

Cậu yên lòng, lặng lẽ nắm một góc áo phong của Trình Vân Lăng không để cho hắn phát hiện.

Con đường này quá dài, dài tới nỗi bất hợp lý luôn á.

Cậu sắp hít hết mùi sữa tắm trên người Trình Vân Lăng rồi.

“Tới trạm Trung Hoa.”

“Phù”, cậu thở một hơi dài nhẹ nhõm, chờ mọi người xuống tàu thì cũng lùi lại một bước, tiếp tục quay lưng về phía Trình Vân Lăng.

Đội Trưởng Chiêu Ngưng xoay lưng đi thì Trình Vân Lăng mới nhìn bóng lưng cậu, ánh mắt buồn bã.

Chương 12

DTV-EBOOK

Edit: Cá Mặn

Beta: Tam

Hai người ăn ở một nhà hàng, đồ ăn cũng khá ổn nhưng đối với người có kinh tế hạn hẹp như bọn họ thì giá cả cũng không thể nói là thấp.

Trong bữa cơm hai người hầu như không nói gì hết, đều yên lặng dùng bữa.

Các bàn khác náo nhiệt vô cùng, chỉ mỗi bàn này như hầm băng vậy. Phục vụ đưa đồ ăn tới cũng không dám nói chuyện, lễ phép nói, “Đồ ăn đến ạ”, “Đồ ăn đã đủ ạ” xong thì vội vã đi.

Cuộc đời này đây là lần đầu tiên ăn một bữa cơm chia tay mà cảm giác kỳ lạ thế này, cũng đủ để cậu nhớ cả đời. Trương Chiêu Ngưng nghĩ.

Thứ sáu, Chu Khởi Thanh tới giúp dọn đồ chuyển nhà.

Trình Vân Lãng còn không ra khỏi phòng, không biết cậu ta làm gì trong phòng nữa.

“Có còn quên gì không?” Chu Khởi Thanh nhìn một vòng xung quanh.

“Không, đủ cả rồi.”

Trương Chiêu Ngưng không có bao nhiêu đồ, chỉ có mỹ phẩm

dưỡng da và quần áo là chính, mấy thứ khác toàn bị lược bớt nên chuyển một chuyến là xong rồi.

“Chào bạn cùng phòng của cậu một tiếng rồi đi?” Chu Khởi Thanh chỉ về hướng phòngng Trình Vân Lăng, hỏi.

“Không cần, đã ăn chia tay rồi, đi thôi.”

Hai người xách hành lý xuống lầu.

Đến dưới lầu, Trương Chiêu Ngưng nhin không được quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy lít nha lít nhít toàn là cửa sổ thủy tinh.

Mà ở nơi cậu không nhìn tới, Trình Vân Lăng đang đứng ở cửa sổ nhìn theo.

Mãi cho đến khi cậu lên xe, mãi cho đến khi chiếc xe khuất bóng thì Trình Vân Lăng mới rời khỏi cửa sổ.

Nhà mới đúng như Chu Khởi Thanh nói, có hai cô gái ưa sạch sẽ đang sống chung.

Hai người họ không có chứng ưa sạch sẽ nặng như Trình Vân Lăng, sẽ không bới lông tìm vết làm phiền cậu. Bọn họ nhiệt tình, lễ phép, không tính toán chi li như Trình Vân Lăng. Bọn họ có mỹ phẩm dưỡng da riêng, còn có thể chia sẻ kinh nghiệm dưỡng da với cậu, không lén dùng mỹ phẩm dưỡng da của cậu như Trình Vân Lăng. Bọn họ ít khi xích mích hay khó chịu với cậu, rất biết hiểu cho nhau ... Hai người rất tốt, tốt tới mức cậu hơi thấy hoài niệm cuộc sống náo loạn, mỗi ngày đều đấu võ mồm trước kia.

“Cuồng M!” Trương Chiêu Ngưng gõ mạnh vào trán mình một cái.

Lại nói, hôm nay là ngày thứ mười ba cậu và Trình Vân Lăng

tách ra ở.

Hừ! Là ngày thứ mười ba sau khi chuyển nhà! Cậu tự sửa lời mình.

Nghĩ tới hần làm gì? Hần còn không thú vị bằng weibo nữa.

Nhấp chuột để làm mới trang web, trên trang đầu hiện lên một bài viết, ai đó đăng bài lên Rainbow Bot.

Tiêu đề như này: ‘Nỗi buồn khi yêu một trai thẳng [tan nát cõi lòng]’.

Thật là khổ mà, yêu phải trai thẳng.

Cậu cũng từng chịu nỗi buồn này.

Là người cùng hoàn cảnh đây mà.

Mở ra xem, nội dung viết:

“Xin chào, tôi có thể nói vài lời không?”

“Tiêu đề cứ để là nỗi buồn khi yêu một trai thẳng đi.”

“Tôi thích bạn cùng phòng của mình. Chúng tôi biết nhau trên mạng, lúc gặp mặt thì cậu ấy đang tìm phòng ở. Cậu ấy rất sạch sẽ, rất đẹp, tính cách cũng tốt, đương nhiên là tôi bị vẻ ngoài của cậu ấy hấp dẫn. Vì bạn cùng phòng trước cũng chuyển đi rồi nên tôi nói với cậu ấy, nếu không thì trọ cùng nhà với tôi đi. Sau khi xem phòng cậu ấy thấy cũng được, vậy là chúng tôi bắt đầu sống chung. Lúc vừa mới bắt đầu, cả hai đều rất khách sáo với đối phương, nhưng tôi không thích như thế. Bởi vì rung động nên thỉnh thoảng không nhịn được mà làm một vài chuyện thiếu suy nghĩ. Sẽ không nhịn được việc bắt nạt cậu ấy, giống như mấy nhóc tiểu học kéo bím tóc bé gái mình thích vậy, cũng cảm

thấy tự ghét mình nhưng lại không thể kiềm chế được. Nếu đối xử tốt với cậu ấy, cậu ấy lại tỏ ra khách sáo rồi né tránh. Lần đầu tiên bắt nạt cậu ấy, cậu ấy rất tức giận, đấu võ mồm với tôi. Đương nhiên là tôi thấy rất vui vì cuối cùng cũng tìm được cách phá vỡ lớp mặt nạ khách sáo của cậu ấy. Sau đó thì không kìm được nữa, cứ bắt nạt cậu ấy, cứ muốn cậu ấy giận mình, hơi biến thái nhờ?”

“Ở chung mấy tháng, càng ngày tôi càng muốn tới gần cậu ấy. Nhưng không biết tính hướng của cậu ấy như thế nào, không thể tùy tiện hỏi cậu ấy được, tôi sợ sẽ làm cậu ấy sợ hãi. Mãi đến khi tận mắt thấy cậu ấy xem AV thì mới xác định được tính hướng của cậu ấy. Cậu ấy là trai thẳng.”

“Cho dù là thế nhưng tôi vẫn muốn tới gần cậu ấy, nên tôi lựa chọn im lặng.”

“Tôi luôn tính toán rõ ràng tiền nong với cậu ấy, không cho cậu ấy thiếu một đồng nào. Trong lòng cậu ấy chắc chắn sẽ mắng tôi nhưng tôi lại thấy vui vẻ một cách biến thái. Chắc là sau khi cậu ấy đi rồi, lúc nhắc tới tôi sẽ không nói ‘Tôi có một người bạn cùng phòng thế này thế nọ’, mà là ‘Tôi năm nay từng này tuổi rồi mà chưa thấy một người bạn cùng phòng nào lạ kỳ như Trình Vân Lăng vậy’, ít nhất thì cậu ấy cũng nhớ kỹ về tôi, tôi không phải chỉ là một người qua đường vô danh trong cuộc đời của cậu ấy.”

“Có một lần cậu ấy về rất muộn. Trước đây tôi đều chờ cậu tắt đèn mới đi ngủ, buổi tối hôm ấy mãi mà cậu ấy vẫn chưa về, cũng không trả lời Wechat. Tôi nghĩ chắc là không sao đâu, chắc tắt âm nên không nghe thấy thông báo, nhưng tôi vẫn thấy lo lắng. Nên sau khi cậu ấy về tôi xin số điện thoại của cậu ấy luôn. Có việc gì gọi điện thoại tiện hơn Wechat nhiều.”

“Không biết cậu ấy ghét tôi đến mức nào mà uống say cũng mắng tôi, cậu ấy nói ‘Trình Vân Lăng, cậu đáng ghét thật đấy’,

cậu ấy ngủ mơ vô ý nói một câu, lại là lời thật lòng. Nói không buồn là giả.”

“Tháng sáu không cho cậu ấy mở điều hòa là vì còn chưa tới lúc, dùng điều hòa nhiều không tốt nên mới lôi cậu ấy dậy bắt lau chiếu, nhưng cậu ấy vẫn rất tức giận.”

“Sau đó tôi vô tình nhận điện thoại từ bạn cậu ấy, nói tìm được phòng trọ thì mới biết cậu ấy sắp phải đi. Thì ra đã lên sẵn kế hoạch từ lâu, cậu ấy chắc là không chịu nổi tôi nữa rồi. Lần này tôi không có cách nào giấu cảm xúc khó chịu của mình đi như không có chuyện gì, nên ngày hôm sau cho dù cậu ấy cười chân thành nói cảm ơn tôi, nhưng tôi ích kỷ, tôi nói cậu ấy trả tiền thuốc. Chắc chắn là cậu ấy không ngờ rằng tôi sẽ nói như vậy, nụ cười trên mặt cứng lại ngay. Tôi nghĩ một cách thật biến thái rằng dù cậu có đi thì cũng phải nhớ kỹ tôi đấy.”

“Tiếp theo đó là bữa cơm chia tay. Lúc lên tàu điện ngầm, vì chen chúc nên tôi có thể ngửi được hương vị trên người cậu ấy ở khoảng cách gần, tôi lại muốn ôm cậu ấy một chút, biểu cảm của cậu ấy lại rất lạnh lùng, cuối cùng tôi vẫn nhịn lại. Bữa cơm chia tay ấy rất khó quên, cả buổi đều không ai nói gì, vừa dầy vò vừa không nổi, ăn xong là chia tay rồi. Có vẻ tương lai chẳng những không ổn mà còn rất khó để vượt qua nữa.”

“Lúc đi, bạn cậu ấy hỏi có cần nói lời chào với tôi hay không, ‘không cần’, cậu ấy đã nói thế. Đúng là không cần, không cần thật. Tôi sợ mình không kiềm chế được, giữ lấy hành lý của của cậu ấy không cho đi.”

“Tuần trước tôi nhặt được một quyển sổ dưới gầm tủ của cậu ấy, bìa rất đẹp, đúng là phong cách của cậu ấy. Nhưng tôi cũng không chắc chắn lắm, có thể là bạn cùng phòng trước đó nữa bỏ lại nên tôi mới tiện tay lật một tờ xem thử. Là của cậu ấy. Bên trong còn viết những món đồ cậu ấy muốn mua, một bộ quần áo cậu ấy đã thêm vào giỏ đồ từ rất lâu rồi. Sau đó tôi mua rồi gửi

đến công ty của cậu ấy. Cậu ấy đăng lên hỏi là ai tặng, tôi rất muốn nói cho cậu ấy biết nhưng vẫn cứ không dám. Sợ cậu ấy không cần nữa, sợ cậu ấy tức giận.”

“Cuốn sổ tay ấy vẫn còn ở đây, không biết lúc nào cậu ấy sẽ tới lấy.”

Chương 13

DTV-EBOOK

Edit: Cá Mặn

Beta: Tam

Xem xong, tim Trương Chiêu Ngưng đập thành thịch, cậu gần như có thể chắc chắn người đăng bài viết này là Trình Vân Lăng, cậu là bạn cùng phòng trai thẳng mà cậu ta nói.

Bây giờ cần phải xác nhận một chuyện!

“Alo, Khởi Thanh, tôi hỏi cậu, lần trước tôi uống say là cậu đưa tôi về à?”

“Không phải. Tôi có tha cậu nổi đâu? Là bạn cùng phòng của cậu tới đón đấy. Hơn nữa ...”

“Nói!”

“Hơn nữa cậu ta còn bế cậu về đó.”

“Cái đờ mờ!”

“Cậu đừng giận ...”

Chu Khởi Thanh còn chưa nói xong thì bên kia đã tắt máy.

Cậu gọi ngay cho Trình Vân Lăng.

“Alo?”

“Alo.”

“Cậu đang ở đâu đấy?”

“Ở nhà.”

“Tôi qua lấy sổ tay.”

Nói xong thì vội vàng tắt điện thoại, cậu chạy thẳng xuống công ty rồi đón xe đến nhà Trình Vân Lăng.

Chạy nhanh quá, trên đường còn trọ chân một cái.

Nhịn đau tiếp tục chạy.

Giữa đường cậu còn mở bình luận xem, bên dưới toàn nói:

“Emma quá hèn mọn, yêu phải trai thẳng lắm quá.”

“Hức hức hức [che miệng khóc], trai thẳng đúng là thuốc độc.”

“Chủ thớt nhào vào lòng tui đây này, ôm cho cái.”

“Tui thấy chủ thớt như muốn yêu đơn phương ấy, không thèm hỏi gì cả.”

“Lầu trên không hiểu thì đừng nói bừa. Nếu biết là trai thẳng sẽ muốn lưu giữ lại kí ức tốt đẹp, đương nhiên là sẽ không nói ra rồi.”

...

Tới dưới nhà Trình Vân Lăng, cậu chạy từ ba bước cũng thành hai bước.

“Cộc cộc cộc.”

Trình Vân Lãng đang cầm sổ tay của cậu âm thầm buồn rầu.

Nghe tiếng gõ cửa thì rất không tình nguyện đứng dậy đi mở.

Vừa mở thì thấy Trương Chiêu Ngưng đổ đầy mồ hôi, ngồi xổm dưới đất thở hổn hển.

Hắn đưa cuốn sổ ra.

Trương Chiêu Ngưng đứng lên, hung tợn mắng: “Đờ mờ cậu!”

Vừa thấy mặt đã mắng? Trình Vân Lãng oan ức ghê gớm.

“Cậu thấy mình rất vĩ đại, rất cao thượng đúng không?”

Trình Vân Lãng không hiểu cậu đang nói gì, oan ức trả lời:
“Không.”

“Tự biên tự diễn ra một kịch bản thâm tình rồi có thấy vui không?”

“Tự làm mình cảm động rồi có thấy vui không?”

“Tự mình chơi mình rồi có thấy vui không?”

“Sinh ra cái miệng chỉ để ăn cơm, không biết nói chuyện để câu thông à?”

Trình Vân Lãng bị cậu chất vấn khó chịu gần chết, suýt nữa là diễn một cảnh mãnh nam rơi lệ luôn.

Mười mấy ngày không gặp, vừa tới đã quở trách, hắn muốn khóc thật á.

“Tôi mạnh dạn kiến nghị chủ thớt dừng cảm biểu lộ cõi lòng của

mình, cùng lắm thì không làm bạn bè nữa. Với cả, xem AV chưa chắc không phải gay, biết đâu cậu ta mở nhầm AV lẫn trong đồng GV thì sao? Chỉ lướt qua một bộ AV mà thôi. Hơn nữa, bạn cùng phòng trai thẳng của chủ thớt đã phát hiện chủ thớt đọc tiểu thuyết đam mỹ từ lâu rồi. Cũng muốn hỏi chủ thớt là 1 hay là chị em từ lâu rồi nhưng vì nhiều lý do nên chưa kịp hỏi. Bây giờ tôi muốn phỏng vấn một chút, cậu có yêu hay không?”

Trình Vân Lăng bị cậu xỏ một tràng như súng máy làm cho bối rối, theo bản năng trả lời cậu: “... Yêu ...”

Trương Chiêu Ngưng: “Được, tốt lắm, bạn cùng phòng trai thẳng không có gì muốn nói thêm, xin hỏi chủ thớt còn muốn hỏi gì nữa không?”

Trình Vân Lăng phản ứng chậm mất mười mấy giây, sau đó nở nụ cười, ánh mắt sáng lấp lánh, hỏi cậu: “Nhận được quần áo chưa?”

Không nhắc còn đỡ, nhắc rồi nhớ lại còn bực hơn, cậu tự mua mất tiêu rồi biết chưa?

“Nhận được rồi.” Cậu tức giận nói.

Trình Vân Lăng cười, được voi đòi tiên nói: “Anh tặng quà cho em, có phải em nên tặng lại gì đó để đáp lễ không?”

Trương Chiêu Ngưng ôm cánh tay, lạnh lùng nhìn hắn: “Anh muốn gì?”

“Ồm ... ăn mặc không thiếu gì cả ...” Trình Vân Lăng ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thiếu một người vợ thôi.”

Nói xong thì mong đợi nhìn cậu.

Trương Chiêu Ngưng chân chừ, biểu cảm nghiêm túc, nói: “Cái

này thì ...”

“Không thiếu gì khác nữa hết á.” Trình Vân Lăng vội vã bổ sung.

Hai người nhìn nhau mười mấy giây, Trương Chiêu Ngưng không nhịn được cười, nói: “Lấy đi, lấy đi, đừng khách sáo.

- HOÀN CHÍNH VĂN-

Chương 14: Phiên Ngoại [Quý Nghèo]

DTV-EBOOK

Edit: TAnh

Beta: Tam

Trương Chiêu Ngưng nói một câu đốt lửa Trình Vân Lãng.

Hắn vội vàng ném sổ tay về phía bàn trà rồi bất ngờ lao tới ôm chặt Trương Chiêu Ngưng.

“Ơ đồ mờ.”

Trình Vân Lãng tưởng mình nhào tới quá thô bạo nên làm đau cậu, vội vỗ nhẹ lên lưng cậu, cực kỳ không để tâm nói: “Xin lỗi, xin lỗi, kích động quá.” Sau đấy thì hưng phấn: “Trước đây em có nói một câu gì ấy nhỉ?”

“Hả?”

“À, nhớ rồi, vui muốn nổ pháo hoa luôn!”

“Phụt ...” Nghe Trình Vân Lãng nói những câu thế này đúng là tấu hài vl.

Nhưng mà nói thật, cổ chân của cậu rất đau, vừa định nói ‘Buông ra, chân đau’ Thì trên lầu có một bà lão chống gậy đi xuống.

“Ây đồ đồ.” Bà lão giơ tay lên che mắt.

Tuy da mặt Trương Chiêu Ngưng không mỏng đến thế nhưng

lúc này cũng khó tránh ngượng ngùng, cậu đỏ mặt đẩy Trình Vân Lăng: “Đi vào, đi vào.”

Trình Vân Lăng quay sang nhìn bà lão nọ.

Ngón áp út và ngón giữa của bà kẹp cây gậy, che như không che vậy, mắt vẫn có thể nhìn xuyên qua kẽ hở giữa ngón tay, rất linh động, còn đang lén nhìn trộm sang hướng này nữa.

Hắn vừa ôm Trương Chiêu Ngưng lùi vào phòng vừa nói đùa với bà ấy: “Bà ơi, con vẫn thấy được mắt của bà đấy.”

Nói xong thì cười cười, lúc này đến lượt bà lão đỏ mặt.

Ngay một giây trước khi bọn họ đóng cửa lại, bà lão lớn tiếng nói: “Thanh niên, chú ý hình tượng.”

Đóng cửa, Trình Vân Lăng ôm Trương Chiêu Ngưng không buông, ép cậu tựa lưng vào cửa.

“Chậc ——” Trương Chiêu Ngưng hít vào một hơi, “Tổ tông của em ơi, cổ chân em đau quá đây này.”

Trình Vân Lăng vội vã lùi về sau một bước.

“Hơi kích động hơi kích động, xin lỗi.” Sau đó hắn nhẹ nhàng ôm lấy cậu, cười hì hì nói: “Hôn cái.”

Vừa nói xong đã muốn hôn.

“Đại ca ơi đại ca, chân đau.” Trương Chiêu Ngưng không có hứng hôn, từ chối, “Chân đau, chân đau đây này!”

“Hả?” Lúc này hắn mới ngồi xuống nhìn thử.

Trương Chiêu Ngưng mặc quần dài, Trình Vân Lăng nhẹ nhàng

lật ống quần cậu lên, “Để anh xem, nếu không cẩn thận đụng trúng thì nói anh biết.”

“Ừ.”

Ống quần bò hơi chật, ôm lấy đôi chân mảnh khảnh của cậu.

“Quá gầy!” Trình Vân Lăng bất mãn nói, “Ăn cơm nhiều vào, đừng cứ đòi giảm cân giảm cân, gầy thế làm gì chứ? Em nhìn cổ chân em này, lốm lốm luôn ấy.”

“... Có người giờ mới lòi ra hả?”

Trình Vân Lăng ‘hừ’ một tiếng, “Giang tinh*?”

**杠精: Chỉ những người không quan tâm người khác nói gì mà thích bắt bẻ, phản bác trước.*

Trương Chiêu Ngưng bĩu môi.

Chờ cẩn thận từng li từng tí xắn ống quần lên mới phát hiện mắt cá chân cậu sưng to lắm, Trình Vân Lăng nhú mày, ngắc đầu hỏi cậu: “Sao lại thế này?”

Trương Chiêu Ngưng thờ ơ: “Chạy gấp quá nó thế.”

“Có gì mà quan trọng đến mức đấy?” Giọng điệu hằn đầy trách cứ.

“Chuyện lớn cả đời.”

“...” Trình Vân Lăng ngẩn ra, giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Sao lúc này không nói?”

“Đang vui mà.”

“Đau mà còn nhịn lâu như thế, không phải em sợ đau lắm à?”

“Đau cũng vui.” Nói xong thì cười gian.

Trình Vân Lãng bắt đắ dĩ nhìn cậu mấy giây, sau đó vội vàng hôn một cái, ra lệnh: “Đừng nhúc nhích!” Nói xong thì cúi xuống ôm người bị thương lên.

Tay trái ôm vòng eo A4 mà cậu vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, tay phải vòng xuống dưới đầu gối, ôm lấy đôi chân dài cậu thường khoe khoang mỗi ngày.

Trương Chiêu Ngưng tự giác ôm cổ Trình Vân Lãng, nghịch ngợm nói: “Khởi kiệu ——”

Nói xong thì ngẩng đầu cười hì hì nhìn Trình Vân Lãng.

Trình Vân Lãng cũng cúi đầu nhìn cậu.

Cả căn nhà chìm trong im lặng vài giây.

Sau đó, cả hai nhìn nhau rồi mỉm cười. Tiếng cười rải theo từng bước chân Trình Vân Lãng đi, phủ kín căn nhà.

Trương Chiêu Ngưng bị đặt lên giường, vừa giống như cô gái nhỏ đang đung đưa đôi chân trần nghịch nước, vừa giống như con heo vừa ra khỏi hàng rào, hết nhìn trái thì nhìn phải, hết nhìn lên thì nhìn xuống, nhìn thứ gì cũng thấy mới mẻ.

“Đây là cái chăn bông chúng ta cùng mua đúng không?” Cậu vui vẻ dựa vào chiếc chăn bông được gấp gọn phía sau.

“Ừ.” Trình Vân Lãng xách tủ thuốc ra.

Cậu lăn hai vòng rồi tiếp tục sờ lung tung, “Giường của anh mềm hơn giường bên em nhiều, dựa vào đâu chứ?” Cậu bất mãn

bữa mới như trẻ con.

Trình Văn Lãng cầm bông băng túm cái chân bị thương của cậu, “Đừng nhúc nhích.” Rồi nói tiếp: “Chắc là ăn may thôi.”

Mịa, được vl ấy.

Nhắc tới vận may lại nhớ đến Trình Văn Lãng rút được một năm giảm giá TT.

Vốn tưởng Trình Văn Lãng đưa tặng cậu rồi sau đó thể tu luyện mỗi ngày với bạn trai, ai ngờ vòng tới vòng lui lại về tới Trình Văn Lãng.

Không phục, đúng là không phục!

“Em muốn ngủ với anh, em muốn ngủ với người có vận, em muốn cò! Vận! May! ——” Trương Chiêu Ngưng đập chặn hô.

Trình Văn Lãng đang xoa rượu thuốc cho cậu, chỉ cửa: “Cửa phòng ngủ lúc nào cũng mở để chào đón em.”

Nghe xong, Trương Chiêu Ngưng lập tức nổi lên tham vọng, vỗ đùi, hùng hổ như xuất chinh mà được cầm ấn soái: “Được! Vậy thì phiền anh —— bạn trai của em, chuẩn bị một cái giường, một cái chăn cho em, em quyết định đóng quân ở đây.”

“Làm gì? Một giường không đủ cho em đắp à?”

“Anh một giường em một giường, tối ngủ mới không cảm lạnh.”

Trình Văn Lãng nhẹ nhàng xoa mát cá chân cậu, “Em ngủ chung giường với anh thì tối cũng không cảm lạnh đâu. Người một nhà không cần đắp hai chăn.”

“...”

Trương Chiêu Ngưng không còn lời nào để phản bác, hé, có lý vl anh ạ!

Cậu dùng giọng lạnh lùng nói: “Nam nhân, anh nói đúng đấy!” Nói xong thì vỗ vai Trình Vân Lăng.

Sau đó yên lặng nhìn Trình Vân Lăng xoa chân cho mình.

Chốc lát sau, cậu nói thẳng thừng: “Kỹ thuật tốt đấy.”

Trình Vân Lăng khựng lại một lúc rồi xoa tiếp.

Xoa rượu thuốc xong thì dọn dẹp hộp thuốc, đứng dậy kê sát bên tai cậu nói một câu.

Trương Chiêu Ngưng đăm hấn một cái, “Anh không nên họ Trình.”

Trình Vân Lăng nhú mày: “Vậy anh phải họ gì? Họ Trương?”

“Hoàng.”

“...”

“Em hối hận rồi, hình như rớt vào ổ sói, phải chạy thôi.”

Trình Vân Lăng nhướng mày, ánh đế nhập: “Em muốn chạy đi đâu?”

“Tự tạo gia đình mới.”

Trình Vân Lăng nói tiếp: “Mang linh hồn anh theo luôn đi.”

“...”

“Biến quỷ vì em rồi, anh ở lại đây có ích lợi gì nữa?”

“...”

Hai người quây xong thì Trình Vân Lãng đi nấu cơm.

Ngay cả hăn mấy hôm nay cũng không nấu nước gì, bếp lò lạnh tanh.

“Em chọn đúng lúc thật đấy, anh mới vừa mua đồ về nấu.”

Trương Chiêu Ngưng nhẩy lò cò từ trong phòng ngủ ra, “Hề hề, tới sớm không bằng tới đúng lúc! Có thể nó gọi là duyên phận!”

Trình Vân Lãng cười.

Tối, khi hai người ngồi bên bàn trà Trình Vân Lãng mới nhớ đến điều vẫn luôn muốn hỏi.

Hăn cắn đầu đũa, do dự hỏi: “Em ... Em chuyển đi không phải vì ghét anh à?”

“Đương nhiên là không phải, em chuyển công tác. Chỗ này cách công ty mới quá xa.”

Trình Vân Lãng gấp chân vệt bỏ vào bát cậu.

“Tự anh nghĩ ra đấy chứ, nếu em ghét anh thì đã mắng thẳng rồi.”

“Vậ ... nói cách khác là trước đây khi em uống say, em nói ghét anh là thật lòng hả?”

“... Cái này, lúc đó thì đúng là hơi ghét tý.” Trương Chiêu Ngưng gấp cơm, “Ai bảo anh toàn bắt nạt em?”

Trình Vân Lãng buồn bã, “Thật ra anh ...”

“Ầy ầy ầy ...” Trương Chiêu Ngưng ngắt lời hẳn, biết ngay là tên này chuẩn bị tự trách này, “Anh nói xem anh gặp phải một người muốn chọn xương trong đồng trứng gà, có tức không? Bình thường người khác em cũng ghét như thế thôi, không phải vì anh là Trình Vân Lãng nên mới ghét.”

“Gặm chân vịt trước đi.” Nhận được câu trả lời thỏa mãn, Trình Vân Lãng nói sang chuyện khác.

“Không gặm.”

“Tại sao?”

“Không muốn ăn.”

“Em xem em gầy như khỉ ấy, còn đòi giảm cân à?”

“Á đù? Ghét bỏ em gầy như khỉ chứ gì?”

“Không phải mà, ý anh là em gầy quá, không tốt cho sức khỏe.”

“Anh mới vừa nói như khỉ xong!”

Trình Vân Lãng thầm thở dài, dùng đũa sớt thịt: “Ăn ít cơm sẽ gầy, gầy thì thể lực có thể không tốt lắm.”

“...”

“Nên là ăn cơm nhiều vào. Không phải ...”

“Say thì cứ say, bb so much*!” Trương Chiêu Ngưng ngắt lời hẳn, tàn bạo gặm cái chân vịt, “Vừa mới chọc thủng cái cửa sổ thì đã bắt đầu rồi, nói đi, anh nghĩ đến từ lâu rồi đúng không?”

**Nói thì cứ nói, chém lăm vl*

“Không có.” Trình Vân Lãng nói như chém đinh chặt sắt.

“Không có? Ha hả. Như một cái trứng gà vừa mới lột vỏ ấy.”

“Hả?” Trình Vân Lãng tưởng cậu khen da mình đẹp, “Ừ” rồi vội vã gật đầu.

“Bên ngoài nhìn có vẻ trắng, nhưng mà bên trong đã vàng từ lâu rồi, chỉ cần có cơ hội là dù có mơ cũng muốn ịch!”

“Anh thể là anh không có.” Trình Vân Lãng giơ tay, biểu cảm nghiêm túc.